

Karawanken Bote

Verlag und Schriftleitung: Klagenfurt, Bismarckring 13, Postfach 115 / Bezugspreis (im voraus zahlbar) monatlich RM 1.— frei Haus (einschließlich RM 0.20 Zustellgebühr)
Abbestellungen der Zeitung für den nachfolgenden Monat werden nur schriftlich und nur bis 25. des laufenden Monats angenommen

Nr. 15.

Krainburg, den 23. Februar 1944.

4. Jahrgang.

Ponovni hud zračni napad na London

Obrambni uspehi ob Berezini - Podmornice so potopile 11 rušilcev konvoja

Oberkommando der Wehrmacht je dne 21. februarja objavilo:

Južno od Krivojroga, vzhodno od Žaškova, južno od Berezine in jugovzhodno od Vitebska so se izjalovili številni, deloma po oklopnjakih podprti napadi Sovjetov. Sovražnik je imel visoke krvave zgube. Pri nekem sunku oklopnjakov je zgubil 20 izmed 25 napadajočih oklopnjakov. V severnem delu vzhodne fronte so se naše divizije v nekaterih odsekih po ukazu odstavile od sovražnika, da skrajšajo fronto. Pritiskajoči boljševiki so bili odbiti.

V južnem odseku vzhodne fronte sta se posebno odlikovali bayernska 97. divizija lovcev, ki jo vodi Generalmajor Rabe pl. Pappenheim, in vzhodnopruska 24. divizija oklopnjakov, ki jo vodi Generalmajor Reichsfreiherr von Edelsheim.

V Italiji trajajo premenljivi hudi boji v mostišču pri Nettunu. Naše čete so se ubrale več s podporo oklopnjakov izvedenih sovražnikovih nasprotnih napadov, uničile pri lastnih napadih eno sovražno skupino in južno od Aprilije obkolile neko nasprotnikovo vojno skupino. Silne probojne poskuse te skupine in razbremenilne napade smo zavrnil. Naše daljnostrelno topništvo je z

dobrim uspehom obstreljevalo pristanišče Anzio in Nettuno. Na južni fronti je potekal dan brez bistvenih bojnih dejanj.

Dne 20. februarja so v opoldanskih urah napadle skupine severnoameriških bombnikov več krajev v Severni in Srednji Nemčiji. Po razstrelnih in zažigalnih bombah so nastale mestoma znatne škode, zlasti v Leipzigu. V zgodnjih jutranjih urah današnjega dne so skupine britanskih bombnikov ob strnjeni plasti oblakov izvršile zastrašovalni napad na prostor pri Stuttgartu. Zlasti v stanovanjskih okoliših mesta Stuttgart so bile povzročene škode in pri tem uničeni kulturni spomeniki, cerkve in javna poslopja. Sile naše zračne obrambe so pri teh napadih, daš jih je vreme močno oviralo, uničile 49 britansko-severnoameriških letal, večinoma štirimotorne bombnike.

Nemško zračno orožje je v pretekli noči z močnimi odredi težkih bojnih letal znova napadlo London. Velike količine razstrelnih in zažigalnih bomb so zopet povzročile v obmestju obširne požare in razdejavanja.

Naše podmornice so v žilavih in težkih bojih proti sovražnim lovcom na podmornice in zaščitne skupine potopile 11 rušilcev konvoja.

Bojna skupina zapadno od Čerkasova osvobojena

Podmornice so potopile dva rušilca, tovarne ladje s 16.000 bрт in tri druge ladje

Oberkommando der Wehrmacht je dne 20. januarja objavilo:

Južno od Krivojroga je neka nemška bojna skupina prodrla skozi sovjetske položaje, vzela številne vasi in sklenila vrzel. Na obeh straneh mesta so se izjalovili sovražni napadi. Tudi vzhodno od Žaškova so se po težkih bojih oklopnjakov zrušili sovražni napadi. Sovjeti so zgubili tam 26 oklopnjakov. Med Pripjetom in Berezino je sovražnik po močni pripravi topništva s podporo oklopnjakov in bojnih letalcev znova prešel v napad. Njegove prodorne poskuse smo preprečili v trdih premenljivih bojih in zajeli krajevne vdore. Pri uspešnem bojevanju s topami v ozadju srednje frontnega odseka so naše zaščitne čete kljub trdovratnemu sovražnemu odporu uničile 257 bunkerjev in nad 100 skladišč materiala. Pripeljali smo številne plen orožja, živine in živil. Banditi so imeli visoke krvave zgube.

Severno od Velikijega Lukija in južno od Ilmenskega jezera je prišlo do živahnih bojev, ki še trajajo. Med Ilmskim in Pejpuškim jezerom, ter v prostoru pri Narvi je še trajal močni sovražni pritisk. V srditih bojih so se izjalovili številni napadi Sovjetov. Sovražne kolone na pohodu in nared stoječe smo razbili z združenim topniškim ognjem. V nekaterih vdornih mestih se vrše še silni boji.

Boji v mostišču pri Nettunu so tudi večeraj trajali z nezmanjšano silo. Lastni napadi in sovražni, po oklopnjakih podprti nasprotni napadi so se menjavali med seboj južno in jugovzhodno od Aprilije.

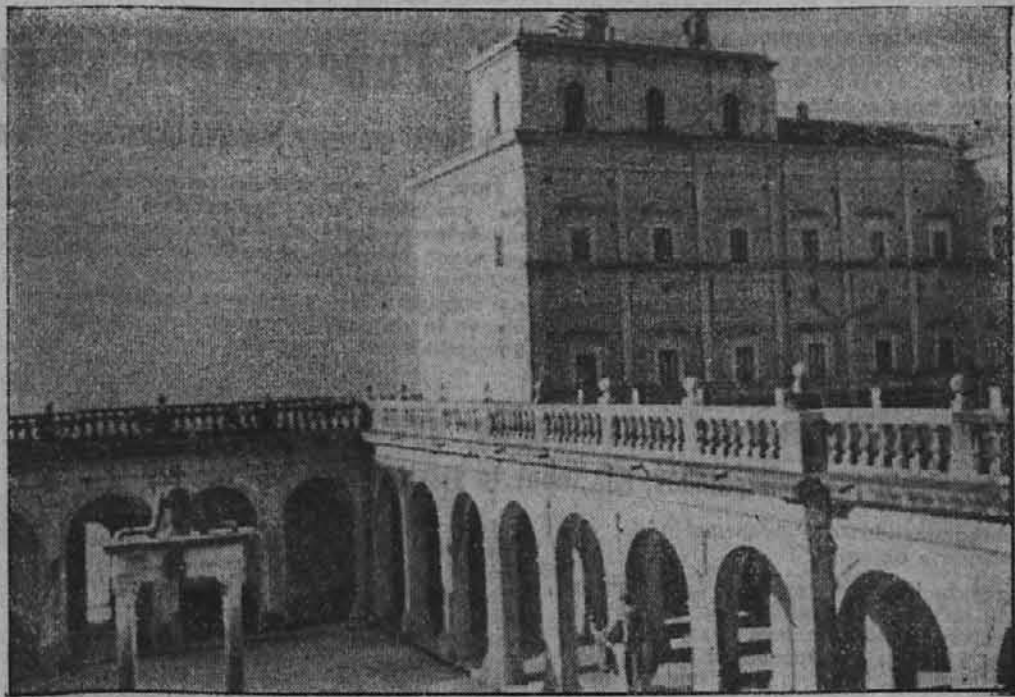
Odredi bojnih in borbenih letal so podnevi in ponoči napadali cilje v mostišču pri Nettunu z dobrim učinkom. V pristanišču v Anzio so po bombnih zadetkih nastali obsežni požari in eksplozije v skladiščih municije. Med bojevanjem s sovražnimi, pri Anziu zbiraločimi se ladjami, smo potopili eno prevozno ladjo s 7.000 bрт in dve drugi s 16.000 bрт teško poškodovali.

Naše podmornice so v vodovjih pred Nettunom potopile tri polno natovorene sovražne ladje za izkrcaanje in eno tovarno ladjo s 16.000 bрт kakor tudi dva rušilca. V istem morskem področju je podmornica, ki jo vodi Kapitanleutnant Fenski, morda je bilo že večeraj poročano, uničila eno sovražno križarko.

Na južni fronti sovražnik v prostoru pri Cassinu zaradi težkih zgub, ki jih je utrpel prejšnje dni, večeraj ni nadaljeval s svojimi velikimi napadi. Razen silnih krajevnih bojev v odseku severovzhodno od Castellforte je na celotni fronti potekal dan mirno. Nad področjem italijanske fronte je bilo odstreljenih večeraj 18 sovražnih letal.

Dne 20. februarja so skupine britanskih bombnikov v jutranjih urah naperile zastrašovalni napad na kraje v Srednji Nemčiji. Po odvrženem velikem številu razstrelnih in zažigalnih bomb so bili zlasti zadeti stanovanjski okoliš mesta Leipzig. Sile naše zračne obrambe so uničile 83 štirimotornih bombnikov. Sovražna vzemirjevalna letala so v pretekli noči odvrгла bombe na kraje v severni in severozapadni Nemčiji. Pomorske boje sile krovno protiletalsko topništvo trgovskih ladij in protiletalsko topništvo podmornice so v času od 11. do 20. februarja sestrelile 12 sovražnih letal.

Nadalje je Oberkommando der Wehrmacht

Novo anglo-amerikansko vojno zločinstvo.

Po vsem svetu sloveči zgodovinski samostan Monte Cassino je 15. februarja postal žrtev sovražnega napada. Zaradi svoje arhitektske harmonije je bil samostan eden izmed najlepših svoje vrste. Bil je večkrat porušen in zopet zgrajen, sedanj obliko je dobil v 16. in 17. stoletju. — Opatija samostana Monte Cassino pred porušenjem.

(PK.-Aufnahme: Kriegsberichtler Fraß, HH. M.)

Vormann ob najtežavnih vremenskih in terenskih prilikah z zgledno službo vsakega posameznega vojaka ustvarili pogoje za proboj. Sovjeti so utrpeli najtežje krvave zgube v času od 4. do 18. februarja, zgubili so 728 oklopnjaskih in jurišnih topov; uplenili smo 800 topov in pripeljali več tisoč ujetnikov.

VIII. letalski zbor, ki ga vodi Generalleutnant Seidemann, je v preskušenem sobojstvu zgledno podpiral trdo boreče se čete vojske. Odredi prevoznih in bojnih letal so ob težavnem vremenskem položaju in močni obrambi sovražnih letalcev in protiletalskega topništva oskrbovali obkoljene sile, jim dovažali municijo in gonilno snov, ter prinesli nad 2400 ranjenih nazaj. Pri tem smo zgubili 32 prevoznih letal. 58 sovražnih letal je bilo sestreljenih po zračnih bojih in protiletalskem topništvu.

škofovski delegat upravnega urada škofije Monte Cassino, ki so se rešili med bombnim napadom 15. februarja, po katerem je bila vsa opatija porušena, izjavljata, da se v notranjosti samostana in vsej okolici niso nahajale nobene nemške obrambne naprave ali čete ali vojni material kakršnekoli vrste.

16. 2. 1944.

Don Francesco Salconio, upravitelj opatije Monte Cassino

Don Nicola Clementi, škofovski delegat upravnega urada škofije Monte Cassino.

Po uničenju samostanskih poslopij je vojsko ob sebi umevno, da se bo samostan Monte Cassino pritegnil v nemške obrambne naprave.

Cet nikoli ni bilo v Castell Gandolfo.

6. Papeška rezidenca Castell Gandolfo, ki je bila prav tako napadena od Anglo-Amerikancev in teško poškodovana, pri čemer je našlo preko 500 oseb, med njimi 16 samostanskih sester, smrti, ni nikoli bila zasedena po nemških četah. Eksteritorialnost tega ozemlja so posebno varovali.

7. Kot odgovorni vrhovni poveljnik v Italiji ugotavljam: Nekulturna ameriška soldateska je v onemogli jezi nesmiselno porušila enega najdragocenejših spomenikov Italije in z bombami in topniškim ognjem pobila može in otroke — italijanske civilne begunce. S tem je zopet dokazano, da ne pozna anglosaško in boljševiško vojno vodstvo nobenega drugega cilja, kot pa, da uniči častitljive priče evropske kulture. Za cinično zlaganost in svetohlinsko pojasnila, s katerimi vali anglosaško vodstvo krivdo na mene in moje vojake, morem izraziti samo najgloblji prezir.

Podp.: Kesselring, Generalfeldmarschall.

S strojnicami na pešce

Berlin, 22. februarja. Potem, ko so britanski in severnoameriški piloti že večkrat napadli pred Rimom cestno železnico, so vrgli te dni na več krajih v mestu bombe in streljali s svojimi strojnicami na cestne železnice. V predmestju Rima Grotta Feratta, so napadli s strojnicami množico, ki je čakala na nekem postajališču na cestno železnico. Sedem oseb je bilo takoj mrtvih. Mnogo so morali težko ranjene odpemiti v bolnico.

Strahopeten napad na neoborožene ribiče

Tokio, 22. februarja. Nek bombnik zračnega orožja Zedinjenih držav, ki se nahaja na Kitajskem, je napadel 12. februarja dva neoborožena japonska ribiška čolna v francosko-indokinskih vodah. En ribiški parnik se je takoj potopil, drugega pa so z ognjem iz strojnici prevrnili. Kapitan te ladje, se je, potem ko se je moštvo rešilo v rešilne čolne, neranjen potopil s svojo ladjo. Letalo Zedinjenih držav se ni pometljalo ter je obstreljevalo moštvo v rešilnih čolnih s strojnicami, pričemer so našli mnogi ribiči smrti ali pa so bili ranjeni. Tri, ki so ostali pri življenju, je našel 14. februarja nek kitajski ribiški čoln, ostalih 17 članov moštva pa je 16. februarja po petih dneh doseglo francosko Indokino.

Globok prezir za cinično zlaganost anglo-amerikanskega pojasnila

Razkrite laži o sramotnem dejanju v Cassinu

Generalfeldmarschall Kesselring o angloamerikanskem kulturnem zločinu v Italiji

Rim, 22. februarja. Generalfeldmarschall Kesselring, vrhovni poveljnik čet, ki se bore v Italiji, je podal o barbarskem anglo-amerikanskem bombnem napadu na starodavno opatijo Monte Cassino naslednja pojasnila:

1. 15. februarja 1944. med 9.30 — 10.00 uro so odvrгла štirimotorna anglo-amerikanska borbeno letala, ki so napadla v več valovih, številne bombe na opatijo Monte Cassino, rodni samostan benediktinskega reda. Samostan so popolnoma razrušili, pri čemer je našlo smrt veliko število prebivalcev samostana, ali pa so bili zasuti ali ranjeni. Samostan je bil že 15. januarja teško poškodovan od sovražnega topniškega ognja.

Noben Nemec ni prestopil samostanskega praga.

2. Sovražno vodstvo trdi, da je napadlo samostan zato, da uniči nemške čete in obrambne naprave, ki so se nahajale v samostanu.

Temu nasproti nedvoumno ugotovljamo: Ko me je Vatikan pred nekaj meseci s posredovanjem nemškega poslanstva pri Sveti stolici zaprosil, da ne bi pritegnili ozemlja samostana Monte Cassina v bojna dejanja, sem takoj pristal na ta predlog, pod pogojem, da se tudi nasprotnik tako zadrži. Nato sem prepovedal nemškim vojakom stopiti v samostan in njegovo bližnjo okolico. Na dosledno izvedbo tega ukaza so stalno pazili pristojni vodje čet in posebne straže vojaškega orožništva. Celó dovoljenja, da bi se vsilili mimo grede spravili težko ranjeni v samostanu pod streho, se do bombardiranja ni uporabilo. Nasprotno

Žrtve v Monte Cassinu

Rim, 22. februarja. Pod ruševinami porušene opatije Monte Cassino so našli doslej okoli 100 mrtvih benediktincev, poročala radio Rim. Razen tega so dosledaj izkopali že več kot 600 mrtvih ali teško ranjenih civilistov. Število manj teško ranjenih znaša po dosedanjih ugotovitvah skoraj tisoč.

Ogromna laž.

3. Trditve, da je bil samostan utrjen kot "najmočnejša topniška zaporna utrdba na svetu", je ogromna laž iz namena.

4. Tudi nadaljnje trditve, da se je izrabila ali izgradila opatija in k njej spadajoče ozemlje še za druge vojaške naprave, oporišča za strojnice, opazovališča topništva itd. so izmišljene. V resnici se ni nahajal v notranjosti samostana Monte Cassino, odkar so odpeljali kulturne vrednosti, noben nemški vojak, tako da ni povzročilo niti obstreljevanje stavb opatije po amerikanskem topništvu 15. januarja niti zračni napad 15. februarja kakršnekoli vojaške škode ali pa tudi, da bi poškodovala kakšnega nemškega vojaka. Prizadeki so bili samo mehani, ki so še ostali v samostanu in italijanski civilni begunci.

Neoporne izjave prič

5. Dejstvo, da se ni nahajal na ozemlju samostana noben nemški vojak, se potrjuje z naslednjimi pismenimi izjavami:

Opat samostana Monte Cassino, škof Gregorio Diamare, je izjavil:

"Na željo potrjujem, da se ni nahajal in se ne nahaja v samostanu Monte Cassino noben nemški vojak."

15. 2. 1944.

Gregorio Diamare, "Vescovo Abate di Monte Cassino".

Upravitelj opatije Monte Cassino Don Nicola Clementi in škofovski delegat upravnega urada škofije Monte Cassina, Don Francesco Salconio, sta izjavila:

"Don Nicola Clementi, upravitelj opatije Monte Cassino, in Don Francesco Salconio,

Ponovna obramba zmage pri Vitebsku

Obkoljevalni obroč pri Nettunu preložen naprej - Križarka pri Gaeti potopljena

Oberkommando der Wehrmacht je dne 19. februarja objavilo:

Pri Krivojrogu je sovražnik ojačil svoj pritisk. Njegovih napadov, ki jih je vršil ves dan, smo se ubranili v trdih, premenljivih bojih in na raznih mestih prestregli globlje vdore. Zapadno od Cerkasov smo sprejeli nadaljnje dele z bojem osvobodene skupine, kljub težavnim terenskimi prilikam in se ubranili številnih sovražnih nasprotnih napadov.

Pri Vitebsku so naše čete v trdovratnih bojih v času od 2. do 16. t. m. vzdržale naval več ko 50 strelskih divizij in številnih oklopnjaskih skupin boljševikov in s tem v drugi, sedaj končani obrambni bitki priborile znova veliko obrambno zmago. Sovražnik je utrpel najtežje zgube ljudi in materiala. Naše zračno orožje je podpiralo obrambne boje z močnimi odredi bojnih in lovskih letal ter uničilo v zračnih bojih in s protiletalskim topništvom 102 sovražni letali. Med Ilmskim in Pejpuškim jezerom ter v prostoru pri Narvi smo tudi včeraj odbili močne, po oklopnjakih in bojnih letalcih podprte sovražnikove napade.

V mostišču pri Nettunu še trajajo srditi boji ob ogromni udeležbi topništva, pri čemer je uspelo, preložiti obstreljevalni obroč do štirih kilometrov južno od Aprilje. S pomočjo oklopnjakov izvajane sovražne na-

sprotno napade smo odbili z visokimi nasprotnikovimi zgubami, in pripeljali ujetnike ter plen.

Pri Cassinu je vrgel sovražnik v boj namesto od boja utrjenih Amerikancev indijske čete, ki so se ves dan zaganjale v višinski blok pri Cassinu. Vse napade smo odbili, nekaj vdorov pa takoj odstranili s protisunkom. Nešteto mrličev leži pred našimi položaji. Kolodvor pri Cassinu je večkrat menjal posetnika in ostal dokončno v naših rokah. Tam se je posebno odlikoval težko ranjeni Pionierzugführer 211. grenadirskega polka Feldwebel Hoffmann.

Južno od zaliva pri Gaeti se je včeraj po

Ponesrečeno snubljenje za Mosko

Prikriti manever Moskve okusno okrašen - Resničen položaj Sovjetske zveze

Bern, 22. februarja. V nekem govoru, ki so ga prenašale vse radiooddaje Zedinjenih držav je skušal član vojno-informacijskega urada Spewack nastopiti proti nezadovoljstvu raznih ameriških krogov nad dosežki vidnimi učinki teheranske konference, pri čemer je dal nehote vpogled v razmere v Sovjetski zvezi.

detonaciji pogreznila neka sovražna križarka.

Zračno orožje je v pretekli noči znova izvršilo z močnimi odredi težak napad na London. Z v masah odvrženimi razstrelnimi in zažigalnimi bombami so bili povzročeni obsežni požari in razdejanja v obmestju.

Finska o terorističnih napadih

Helsinki, 22. februarja. »Propagandno bombardiranje, ki ni zasledovalo nobenih vojaških ciljev, marveč, kakor povsod tudi na Finskem zasleduje s svojim zločinskim terorjem samo to, da utrjuje domovino na fronti, nima nobenega vpliva na razpoloženje finskega naroda«, izjavlja »Karjala« v svojem današnjem uvodniku. Tudi ti napadi — pojasnjuje finski list — ne bodo oslabilili volje finskega naroda za obrambo, marveč samo še ojačili.

Obrambna zmaga pri Nikopolu

Uplenjenih 1754 oklopnjakov, 533 topov in številno orožje in vojno orodje

Oberkommando der Wehrmacht je dne 18. februarja objavilo:

Jugovzhodno in severno od Krivojroga so Sovjeti včeraj z močnimi silami pehote in oklopnjakov prešli v napad. Razvili so se hudi boji, ki še trajajo. Posebno v nekem vdornem mestu jugovzhodno od mesta se bijejo srditi boji.

V hudih bojih v prostoru pri Nikopolu so divizije iz Ostmarke, Bayern, Rhein-Westfalen, Mecklenburg, Pommern in Ostpreußen pod poveljstvom Generala der Gebirgstruppen Schörnerja in generala Brandenbergerja, Mietha in Kreysin v času od 5. novembra 1943. leta do 15. februarja 1944. leta v napadu in obrambi preprečila močne prodorne poskuse boljševikov, čisto s hladnim orožjem, in jim prizadele visoke zgube. Pri tem je bilo uplenjenih ali uničenih 1754 oklopnjakov, 533 topov, številna druga orožja in drugačno vojno orodje, po orožjih pehote je bilo sestreljenih 56 sovražnih letal. Naše zračno orožje je pri teh uspešnih bilo odlično udeleženo, ker se je bojevalo z močnimi odredi bojnih in borbenih letal.

V prostoru zapadno od Cerkasov smo se ubranili silnih sovražnih nasprotnih napadov in vzpostavili zvezo z neko še več tednov odrezano močnejšo nemško okopno skupino, ki se je prebila do odredov oklopnjakov, ki so nastopili za njeno rešitev. Južno od Ilmskega jezera smo zaradi skrajšanja fronte po porušenju vseh vojaških naprav in ne da bi nas sovražnik oviral, izpraznili izpostavljeni lok fronte z mestom Staraja Rusa. Zapadno od Ilmskega jezera in na fronti do Pejpuškega jezera ter pri Narvi so Sovjeti brezuspešno napadli na več mestih z močnejšimi silami in s podporo oklopnjakov. Pri tem smo odstrelili 36 sovjetskih oklopnjakov.

V tem prostoru se je odlično izkazala pommerska 12. divizija oklopnjakov, ki jo vodi baron Bodenhausen.

Južno od Rima napreduje naš napad za zoženje mostišča pri Nettunu v žilavih bojih; podpirajo ga močne sile topništva in zračnega orožja. V pristaniščih v Anziu in Nettunu so bili povzročeni močni požari in porušenja. V Cassinu se naši hrabri grenadirji odvrnili vse sovražne napade in na več mestih vrgli sovražne bojne skupine z visokimi sovražnikovimi zgubami zopet nazaj. Nad ozemljem italijanske fronte smo včeraj sestrelili 18 sovražnih letal.

Lahke nemške pomorske bojne sile so 16. februarja v večernih urah uničile severno od otoka Elbe 2 britanska topniška brza čolna.

Bolgarija se bo branila

Sofija, 22. februarja. V okviru neke akcije bolgarske vlade za poglobitev čute narodne povezanosti zedinjenih bolgarskih pokrajin se vršijo po vsej državi javni shodi in kulturne prireditve. Na shodih mnogokrat govore člani vlade o aktualnih vprašanjih notranje in zunanje politike. Tako sta sedaj govorila na več shodih v provinci notranji minister Christof in poljedelski minister dr. Beškov, pri čemer je bila poudarjena osnovna misel, da Bolgarija ne zahteva tujih ozemelj, toda tudi ni pripravljena, opustiti svojo končno priborjenozemlino, marveč je veliko bolj vsak čas pripravljena braniti svoje sedanje meje do zadnjega. Če se, je poudaril minister Beškov, sovražniki predajajo upanju, da bodo povzročili s svojo brezvestno propagando ali mogoče z bombnim terorjem kapitulacijo bolgarskega naroda in da bodo mogli razkrojiti njegove notranje moči, je to neko popolnoma napačno upanje. Da pa se današnja zedinjena Bolgarija obvaruje in volilo kralja Borisa ohrani kot zapuščina bodoči generaciji, je potrebno, tako je poudaril minister, da se zbere ves narod okoli vlade. Ura je resna in treba je biti pripravljen stopiti oborožen v bran.

Spewack, ki se je vrnil z nekega večtedenskega bivanja v Moskvi, kamor je spremljal novega poslanika Zedinjenih držav Harrimana, je skušal dopovedati svojim poslušalcem »da se Sovjetska zveza ne bori za marksizem«. Dokaz za to je nova sovjetska narodna himna, ki komunizma niti ne omeni. Vsekakor je pozabil pripomniti, da so obdržali tudi »Interni Ajonalo«, kot simbol komunistične stranke, da v Sovjetski zvezi tudi nadalje odloča izključno ta stranka. Bojazen širnih ameriških slojev, da bodo izrabili Sovjeti ta prikrivalni manever z zrahljanjem Sovjetske zveze v »avtonomne države« na poveljni konferencah zato, da bodo pregovorili Zedinjene države, je odbil z naslednjimi besedami: »Ne vem, ali štejejo na mirovni konferencah — pa če pristne ali ponarejene — nosove«. Tu se torej Spewack ne upa odkrito povedati, če je zadnji sovjetski manever pristen ali ponarejen. Če je pri tem mislil na krive nosove?

V Zedinjenih državah je danes zelo razširjeno mnenje — je pojasnjeval dalje —, da jedo Sovjeti naše maslo. K temu pa lahko samo pripomnimo: »Nobenih Sovjetov nisem videl, ki bi jedli naše maslo. Nasprotno pa sem videl dolge vrste Sovjetov, ki so čakali na črn kruh in marsikateri je ta kruh na mestu snedel, ne da bi se poprijeli vrtil domov. Sovjetska armada ima sicer nekaj masla od nas in tudi nekaj naših avtomobilov, letal in topov. V nasprotju s New Yorkom ni v Moskvi barov in restavracij. Turgovine so prazne. Nima jo niti premoaga niti olja za kurjavo. Kurjijo z drvmi, če jih dobe«. Resnično »raj«, za katerega snubi Mr. Spewack.

Svarilni signal iz Hungerburga

Reval, 22. februarja. Boljševiški umor v Hungerburgu, kjer je celotno estonsko prebivalstvo, ki je še ostalo tam, postalo žrtev terorja, je z nedvoumno jasnostjo pokazalo estonskemu narodu in s tem tudi drugim vzhodnoevropskim državam, da se boljševizem od danes, kljub vsem zatemitnim manevrom niti za božjak ni spremenil. Časopis »Sakala« piše, da je umor v Hungerburgu resno svarilo za tiste bolj oddaljene države, ki si menda še niso na jasnem, kaj to pomeni, če preplavijo boljševiki neko državo. Boljševizem pomeni smrt in uničenje vsega dostojnega. Vsak Estonec mora priznati, da more rešiti sebe in svoj narod pred poginom le s tem, če bo stopil z orožjem v roki proti morilcem z Vzhoda.

Dne 23. februarja, šest mesecev po smrti, se bodo vršile po vsej Bolgariji žalne spominke manifestacije za kraljem Borisem III.

ZRCALO ČASA

V Kairu je Mohamed Ali Aluba paša ustanovil novo opozicijsko stranko, katere program se razlikuje od vseh doslej v Egiptu obstoječih strank. Zahteva namreč, da mora Egipt postati popolnoma svoboden in neodvisen.

Wendell Willkie je objavil v ponedeljek zvečer oficialno svojo kandidacijo kot republikanski kandidat za predsednika. Tudi gouverneur John Bricker iz Ohia se poteguje za kandidacijo republikancev.

Kot se je v Washingtonu v ponedeljek zvečer zvedelo, bodo poslane Zedinjene države tehnično odposlanstvo, sestojajoče iz specialistov za poljedelsko gospodarstvo, rudnike itd. v Abesinijo. Torej bo Abesinija vključena v izjemalni sistem Wall Streeta.

Pri britanskem terorističnem napadu na Berlin v noči na 16. februar je odstrelil Hauptmann Erhard Peters, Staffelpatent nekega nočnega oddelka v teku ene ure pet štirimotornih bombnikov.

Rim morajo po osvojitvi zasesti čete črncev, izjavlja londonski časopis »Cavalade«. Kar bi še zapustili židovski roparji umetnin in britsko-severnoamerikanski teroristični bombniki v tem središču antike, bi torej predali črnim klturososem.

Kot poročajo iz Moskve, se bodo priredile 23. februarja, to je na 26. rojstni dan Rdeče armade po vsej Angliji slavnosti.

General Montgomery, ki bi naj obiskal v sredo nek dobrodelni koncert, je poslal telegram, da ne more priti, »ker je preveč zaposlen z invazijo«. Ali res z invazijo ali samo z iznajdbami reklamnih poročil o tej snovi?

Sei britanskega odposlanca v Zedinjenih državah, John Dill, je izjavil na univerzi v Yaleu, da ne more nihče oceniti časa, napore in žrtve, ki so potrebni za zmago nad Nemčijo in Japonsko.

V Zedinjenih državah so predlagali, da naj se USA obveže »s silo braniti« židovsko državo v Palestini. Očitno stoji za tem kapital židovskih krogov.

V židovski četrti v Haifi so neznanici ustrelili v torek dva britanska policijska častnika.

Kakor javlja londonska poročevalna služba, bo od prihodnjega tedna dalje skrajšana mesna dodelitev na Novi Zelandiji. S tem upajo, da bodo prihranili več mesa za Anglijo.

Predsednik ameriške strokovne zveze Alf Green, je v sredo izjavil, da se je bati zmed, če se uresniči nameravani Rooseveltov zakon o delovni obveznosti.

Vojni dobilci Zedinjenih držav Kaiser, imenovani tudi »car ladijskih rakev«, in skupina Venezuelcev so sporočili, da so se končala pogajanja o investiciji znatne množine kapitala Zedinjenih držav za »razvoj« Venezuele.

Pred vojnim odhodom senata Zedinjenih držav se je, kot poroča londonska »Times«, vojni minister Stimson zelo zavzel za Rooseveltovo delovno obveznost in apeliral »na vest vseh Amerikancev«.

Cesaraki glavni stan je v petek popoldne sporočil, da od četrtke predpoldne napadajo japonske položaje na otoku Truk skupine sovražnih letal, ki so startale na nosilcih letal in spadajo sovražnemu uporabljenemu brodogradu. Sporočilo pravi dalje, da so v teku srditi boji. Otok Truk tudi Hogoču imenovan, spada k srednjemu karolinskemu otočju.

Verlag und Druck: NS-Gauverlag und Druckerei Klanten GmbH, Klagenfurt. — Verlagsleiter: Dr. Emil Heitjan. — Hauptredakteur: Friedrich Horstmann. — Zurecht ist Anzeigenliste Nr. 1 kult.

HANNES PETER STOLP,

SREČONOSNA POSTELJA DONNE DIANE

Urheber Rechtsschutz: Mitteldeutsche Roman-Korrespondenz, Leipzig C1

»Samo ob sebi umljivo, da me je povabil grof Kutifalvi tudi k Fanini svatbi, ki bo danes ob dveh na gradu. Tam se bova torej zopet videla, mladi prijatelj.«

»Sijajno, kapitan«, reče Peter dobre volje. »Potem vsaj ne bom tako sam med vsemi temi tujimi ljudmi, kajti poznam samo Rudolfa Barno in njegovo nevesto. Na zdravje kapitan, na najino prijateljstvo!«

»Na zdravje, dečko!« prisrčno vrne Ratke zdravico.

»Očarljiva deklica, ta Fani«, meni navdušeno Peter, ko so bili kozarci prazni. Stari, dobri Rudolf si lahko šteje v srečo, da jo dobi. In tako naravno kot je Fani! Rudolf mi jo je predstavil v preteklem letu, ko sem bil v Budimpešti, in ko je slišala, da sem Rudolfov najboljši prijatelj, je bila takoj za to, da se kličeva po imenu. In tako se je tudi zgodilo.

Da, da, ona je prav tako naravna kot impulzivna, potrdi kapitan Ratke smehljaje. »Vse kakor«, nadaljuje in njegov obraz se zresni, »je moral vaš prijatelj dobojevati trde boje. Grofica Korvay, sestra Faninega očeta, ki ima veliko besedo v družinskem svetu Kutifalvi, je odločno nasprotovala poroki. Za njo je Rudolf Barna mož brez imena, naveden arhitekt, ki po njenem mnenju sploh ne spada v kroge Kutifalvi. Grofica je dama, ki je strašno ponosna na plemstvo, saj jo bodete danes spoznali. Nam Nemcem pa sploh ni naklonjena.«

»Nor, se zareži Peter, »mene že ne bo tako hitro spravila iz ravnotežja, kajti imam precej debele kože.«

»To imamo pa vsi Nemci!« potrdi Ratke ponosno. »Kako pa je to: ali ste že kaj slišali o postelji Donne Diane?«

»O postelji Donne Diane«, vpraša začuden Peter, »kaj je z njo?«

Kapitan Ratke se namuza.

»Postelja Donne Diane«, razlaga, »stoji v nekem malem paviljonu, ki je urejen kot poletni gradič, in se nahaja v parku gradu Köhalom. Ta Donna Diana, ki je bila lepa žena, krasotica, je živel pred približno 150 leti s takratnim grofom Kutifalvi v zakonu, ki je bil kakor pripovedujejo, najsrečnejši, kar jih je kdaj kakšen Kutifalvi živel s svojo ženo.«

»No — in potem?« vpraša Peter radovedno. Muzanje v Ratkejevem obrazu je postalo močnejše, ko je nadaljeval:

»Ko je Donna Diana umrla, je takratni grof Kutifalvi odločil, da naj postelja Donne Diane za vse čase, dokler bo še živel rodovina Kutifalvi, nekako simbolično prenaša to srečo. Kakor hitro se kateri izmed Kutifalvi, proroči, pripravijo z raznimi ceremonijami posteljo Donne Diane. Mlada zakonca ne smeta po poroki zapustiti gradu in tudi ne zaživeti v zakonski skupnosti, dokler nista oba najmanj teden dni prenočevala v tej postelji.«

»To je pa romantično!« reče Peter in se sramežljivo zahehela.

»Če pa ti novopečeni zakonci, nadaljuje Ratke, »ne slede temu običaju in ne prebijejo prvih šest dni mladega zakona drugje, bo prišla nad nje nesreča.«

»Ali res?« meni Peter. »Ali je že kdo prekršil ta običaj?«

»Da, že in kar je nenavadno, je to tudi prineslo nesrečo. Sestra očeta sedanjega grofa Kutifalvi, komtesa Teresa, se je poživljala na srečonosno posteljo Donne Diane in vse družinske običaje. Ušla je z ne-

kim igralcem, se z njim poročila in končno je njen mož po šestletnem nesrečnem zakonu v napadu besnosti umoril.«

»Ah!« zine Peter, potem pa reče odkrito: »Veste, kapitan, takih neumnosti ne verjamem. Postelj ostane postelj, in ves tajinstveni čar o taki srečonosnosti in tako dalje, — vse to mi ne vzbuja spoštovanja. Vsekakor se mi pa zdi ta običaj zelo romantičen. In končno so pač mladoporočenci, ki prebijejo prve noči svojega zakona v postelji te Donne.«

»Bautz, moj dečko — saj vendar dovolite, da vas tako imenujem, kajti ugajate mi preko vse mere — govori resno kapitan Ratke, »prosim ne govorite o nesmislu in tajinstvenem čaru, kar se tiče postelje Donne Diane. Ne, Bautz, to ne smete! Verjemite staremu pomorščaku, ki je potoval mnogo po svetu: v vsakem starem sporočilu, tiči kakšnek resnice. Na vsak način sem o tem prepričan, da bi postala Fani in vaš prijatelj Barna v tem zakonu Fani nesrečna, če se ne bi držala običaja Kutifalvi.«

»No, da, se izmaže Peter »pravijo, da so stvari med nehom in zemljo in tako dalje. Toda mislim, da moram sedaj oditi. Iskrena hvala za vse, kapitan, zelo se že veselim, ko vam bom mogel pri poroki zopet stisniti roko.«

»Tudi mene bo veselilo«, mu prisrčno zatrjuje kapitan. Pospremil je mladega moža v vrt, kjer pa je Peter zaman poskušal zopet spraviti voz v tek.

»Tu se ne da nič storiti«, se obrne k Ratkeju, »Ta koreta se je pa menda pokvarila. Kaj naj sedaj storim?«

»Pustite ta zaboj tukaj vsidran, predlaga kapitan Ratke. »Tam v gradu imajo dva izkušena šoferja, ki bosta vaš čoln zopet spravila v tek.«

»Ali je še daleč do gradu Köhalom?« poizveduje Peter.

»Dva!set minut peš«, reče kapitan. »Toda počakajte, imam kolo v hiši. Posodim vam ga in vi mi ga pošljete potem s šoferjema nazaj.«

»Lepo, kapitan«, se razveseli Peter, in Ratke je odšel v hišo in pripeljal precej zarjavelo, starodavno kolo.

»Tako, mladi prijatelj«, reče, »sedaj dvignite sidro in vzemite smer vzhod-severovzhod, pa boste pristali v gradu.«

»Najlepša hvala«, dé Peter, Vzame kolo in odide na cesto.

Ratke mu sledi in skrbno svetuje: »Ne vozite se prehitro, kajti veriga kolesa ima navado, da tu in tam odskoči z zobnika.«

Peter pokima.

»Ehoj«, se zavihti na sedlo in odpelje. Muzajoč se odmaže kapitan Ratke v svojo hišo. Hišni komornik v gradu Köhalom, Varga je z nagubanim čelom opazoval prikazen na kolesu, ki se je zadovoljilo zvižgajoč pripeljala po poti skozi park in ustavila pred širokim stopniščem, vodečim v grad.

»Dobro jutro, moj sin«, spregovori Peter dobrodušno, ter nasloni zarjavelo kolo na eno izmed lavorjevih dreves, ki so stala na desno in levo stopnišča.

»Česa želite prosim?« poizveduje hišni komornik ter ogleduje zarjavo, vehikel s pogledom, polnim studa in odpora.

»Imenujem se Bautz«, reče Peter. Otrese prah z hlačnic in se zopet vzravna.

»Saj sem menda prišel prav? Grad Köhalom kajne?«

»To je grad Köhalom, popolnoma pravilno«, odvrne hišni komornik hladno. Znova opazuje zarjavelo kolo ki se je čudno odražalo od okolice in učinkovalo kot strgan potepuh.

Nato je žaljivo pokašljaj in zviška vprašal: »Ali bi mi hoteli povedati vzrok svojega prihoda. To je privatna posest, v kateri se trenutno nahajate.«

»Vi ne bi smeli«, reče Peter potem, ko je za hip tehtajoče opazoval visokostnega dvornega upravitelja, »nositi preče po sredi. Radi tega postane vaš obraz preširok in posledica tega je zopet, da učinkuje nesramno. Položite enkrat prečko na levo stran. Mislim, da bi tako pridobili privlačnejši izraz. Toda to naj bi bil z moje strani samo dobro mišljen predlog.«

(Dalje priložnosti)

Tiefste Verachtung für die zynische Verlogenheit der anglo-amerikanischen Erklärungen

Lügen um die Cassino-Schandtat zerschlagen

Generalfeldmarschall Kesselring zum jüngsten anglo-amerikanischen Kulturverbrechen in Italien

Rom, 22. Februar. Der Oberbefehlshaber der in Italien kämpfenden Truppen, Generalfeldmarschall Kesselring, gibt zu dem barbarischen anglo-amerikanischen Bombenangriff auf die ehrwürdige Abtei Monte Cassino folgende Erklärung ab:

1. Am 15. Februar 1944 in der Zeit von 9,30 bis 10,00 Uhr haben mehrere Wellen angreifender viermotoriger anglo-amerikanischer Kampfflugzeuge zahlreiche Bomben auf die Abtei von Monte Cassino, das Stammkloster des Benediktiner-Ordens, abgeworfen. Hierbei ist das Kloster vollständig zerstört und eine große Anzahl der Klosterinsassen getötet, verschüttet oder verwundet worden. Das Kloster hatte bereits am 15. Jänner durch feindliches Artilleriefeuer starke Beschädigungen erlitten.

Kein Deutscher betrat das Kloster

2. Die feindliche Führung behauptet, den Angriff zur Vernichtung der im Kloster befindlichen deutschen Truppen und Verteidigungsanlagen geführt zu haben.

Demgegenüber stelle ich eindeutig fest: Als der Vatikan vor einigen Monaten durch Vermittlung der deutschen Botschaft beim Heiligen Stuhl an mich mit der Bitte herantrat, das Kloster Monte Cassino nicht in die Kampfhandlungen einzubeziehen, habe ich diesem Vorschlag sofort unter der Voraussetzung zugestimmt, daß auch die Gegenseite sich entsprechend verhalte. Ich habe daraufhin verboten, daß deutsche Soldaten das Kloster, das Kloster sowie seine nähere Umgebung betreten. Die strikte Durchführung dieses Befehls ist durch die zuständigen Truppenführer und besonders eingesetzte Absperreposten der Feldgendarmarie ständig überwacht worden. Selbst von der Erlaubnis im Notfall schwerverwundete vorübergehend im Kloster unterzubringen, ist bis zur Bombardierung kein Gebrauch gemacht worden. Dagegen wurde zahlreichen italienischen Flüchtlingen gestattet, sich in den Schutz des Klosters zu begeben. Am Angriffstage befanden sich daher mehrere hundert Flüchtlinge in der Abtei, die im Vertrauen auf die Heiligkeit des geistlichen Bezirks und seine Neutralisierung das Kloster als Asyl aufgesucht hatten. Um die in dem Kloster befindlichen unersetzlichen Kulturwerte insbesondere die Bibliothek, auf alle Fälle sicherzustellen, ist bereits vor längerer Zeit ihre Überführung durch deutsche Truppen in die Vatikanstadt vorsorglich durchgeführt worden.

Eine ungeheuerliche Zwecklüge

3. Die Behauptung, daß das Kloster zum „stärksten Artilleriesperreffort der Welt“ ausgebaut worden sei, ist eine ungeheuerliche Zwecklüge.

4. Auch die weiteren Behauptungen, daß die Abtei und das ihr gehörende Gelände zu sonstigen militärischen Anlagen, MG-Ständen, Artilleriebeobachtungsstellen usw. benutzt oder ausgebaut worden sei, sind frei erfunden. Tatsächlich befand sich seit dem Abtransport der Kulturschätze kein deutscher Soldat mehr innerhalb des Klosters Monte Cassino, so daß weder der Beschuß der Abteigebäude durch amerikanische Artillerie am 15. Jänner noch der Luftangriff vom 15. Februar irgendwelchen militärischen Schaden anrichtete oder auch nur einen deutschen Soldaten verwundete. Betroffen wurden lediglich die noch im Kloster verbliebenen Mönche und die italienischen Zivilflüchtlinge.

Einwandfreie Zeugenerklärungen

5. Die Tatsache, daß sich im Klosterbereich kein deutscher Soldat aufgehalten hat, wird durch die nachstehenden schriftlichen Erklärungen erhärtet. Der Abt des Klosters Monte Cassino, Bischof Gregorio Diamare, erklärte:

„Ich bescheinige auf Wunsch, daß sich im Kloster von Monte Cassino kein deutscher Soldat befand oder sich befindet.“

Gregorio Diamare
Vescovo Abate di Monte Cassino.

Der Verwalter der Abtei von Monte Cassino, Don Nicola Clementi, und der bischöfliche Delegierte des Verwaltungsbüros der Diözese von Monte Cassino, Don Francesco Salconio, erklärten:

„Don Nicola Clementi, Verwalter der Abtei von Monte Cassino, und Don Francesco Salconio, bischöflicher Delegierter des Verwaltungsbüros der Diözese von Monte Cassino, die sich vom Bombenangriff vom 15. Februar gerettet haben, durch den die ganze Abtei zerstört wurde, erklären, daß im Inneren des Klosters und in seinem ganzen Umkreis keine deutschen Verteidigungsanlagen oder Truppen oder Kriegsmaterial irgendwelcher Art vorhanden waren.“

16. II. 1944

Don Nicola Clementi,
Verwalter der Abtei von Monte Cassino
Don Francesco Salconio,
Bischöflicher Delegierter des Verwaltungsbüros der Diözese von Monte Cassino.

Regen von Spreng- und Brandbomben auf London

Starkes Echo der ausländischen Presse zum letzten Luftangriff auf die Themsestadt

Madrid, 22. Februar. Der deutsche Luftangriff auf London in der Nacht zum Samstag hat in der Madrider Öffentlichkeit ein starkes Echo gefunden. Die Tatsache, daß der englische Nachrichtendienst sich veranlaßt gesehen hat, das Schweigen über die Wirkung der deutschen Luftangriffe auf London zu brechen und zuzugeben, daß die Schreckenstage von 1940 wiedergekehrt seien, wird in Spanien als untrügliches Zeichen für die Schwere der Angriffe angesehen. In militärischen Kreisen Madrids stellt man fest, daß sich der Glaube an die ungeschwächte Wehrkraft Deutschlands, den die anglo-amerikanische Agitation mit allen Mitteln zu untergraben versuchte, als gerechtfertigt zeigt. „Wie ein Kartenhaus“, so erklärte ein einflussreicher Spanier, „ist die den Neutralen seit über einem Jahr immer wieder eingeleitete Behauptung zusammengebrochen, daß Deutschland militärisch in den letzten Zügen liege.“

Die gleichen Kreise des englischen Kulturinstituts und der englischen und amerikanischen Botschaft in Madrid, die bisher einen künstlichen Optimismus über einen angeblich bevorstehenden Sieg über Deutschland auszustrahlen versuchten, zeigen seit 14 Tagen wegen der Hiobsbotschaften aus London starke Niedergeschlagenheit. Infolge der nervösen Stimmung unter den in Madrid lebenden Anglo-Amerikanern sickern Nachrichten an die Öffentlichkeit, die erkennen lassen, daß die Auswirkungen des letzten Luftangriffs auf London weit schlimmer gewesen sind, als sie das Renterbüro zugegeben hat.

Unter anderen sollen zahlreiche Gas-, Elektrizitäts-, Telefon- und Wasseranlagen Londons stillgelegt worden sein. Die Lösch- und Rettungskolonnen konnten zum Teil nicht in Tätigkeit treten, weil ihre Unterkünfte zerstört wurden, aus anderen Städten mußte sofortige Hilfe angefordert werden.

Der Londoner „YA“-Korrespondent, Assia, schreibt, daß es sich um den am entschlossensten durchgeführten und schwersten Angriff seit Kriegseintritt der Sowjetunion gehandelt habe. Zum erstenmal, so

Nach der nunmehr erfolgten Vernichtung der Klosteranlagen ist die Einbeziehung des Klosters Monte Cassino in die deutschen Verteidigungsanlagen ein militärische Selbstverständlichkeit.

Niemand Truppen in Castell Gandolfo

6. Die päpstliche Residenz Castell Gandolfo, die gleichfalls von anglo-amerikanischen Bomben angegriffen und schwer beschädigt worden ist und wobei über 500 Personen, darunter 16 Klosterschwestern, getötet wurden, ist niemals durch deutsche Truppen belegt gewesen. Die Exterritorialität dieses Gebietes ist ganz besonders geachtet worden.

7. Ich stelle somit als der verantwortliche Oberbefehlshaber in Italien fest: Eine kulturlose amerikanische Soldateska hat in ohnmächtiger Wut eines der kostbarsten Baudenkmäler Italiens sinnlos zerstört und italienische Zivilflüchtlinge — Männer, Frauen und Kinder — durch Bomben und Artilleriefeuer erschlagen. Damit ist wiederum erwiesen worden, daß die angelsächsische und bolschewistische Kriegführung kein anderes Ziel kennen, als die ehrwürdigen Zeugen der europäischen Kultur zu vernichten. Für die zynische Verlogenheit und die scheinheiligen Erklärungen, mit denen die angelsächsische Führung die Schuld mir und meinen Soldaten zuschiebt, kann ich nur die tiefste Verachtung zum Ausdruck bringen.

gez.: Kesselring, Generalfeldmarschall.

schreibt der spanische Korrespondent, habe er wieder den Atem angehalten wegen des ungeheuren Motorengeräus.

Stockholm, 22. Februar. „Aftonbladet“ schreibt zum letzten Luftangriff auf London, daß die deutschen Flugzeuge in mehreren Wellen hauptsächlich aus nordwestlicher Richtung angriffen. Der Feuerlöschdienst habe die vielen Feuersbrünste, die an zahlreichen Stellen entstanden seien, löschen müssen.

Wie der Londoner Nachrichtendienst berichtet, erlebte London eine Nacht die an den „Blitz“ vor drei Jahren erinnerte. Der rote Feuerschein, die deutschen Leuchtkugeln und die Scheinwerfer trugen dazu bei, eine wahre Blitzatmosphäre hervorzurufen.

Die Stockholmer Morgenblätter bringen am Sonntag ausführliche Berichte ihrer Korrespondenten über den letzten deutschen Luftangriff auf London. Über einstimmend wird hervorgehoben, daß dieser Angriff der schwerste seit über zwei Jahren war. Den deutschen Flugzeugen sei es gelungen, wiederum bis zum eigentlichen London vorzustoßen, wo große Feuersbrünste entstanden.

Der Londoner Korrespondent von „Dagens Nyheter“ glaubt, daß die Schäden beinahe ganz Groß-London betreffen haben, während die umliegenden Landbezirke milder weggekommen seien. Die Intensität und das Ergebnis des Angriffs bestätigten, wie man es in London hervorhebt, die stets bestätigte Auffassung an offizieller Stelle, daß die Deutschen in der Lage seien, starke Angriffe gegen England einsetzen zu können.

Der Berichterstatter von „Svenska Dagbladet“ bezeichnet die Angriffsnacht als eine schwere Nacht für die Bewohner Londons, spricht von einem Regen von Spreng- und Brandbomben und gewaltigen Feuersbrünsten, die man auf weite Entfernung wahrnehmen konnte. Der Korrespondent schildert dann eine nächtliche Fahrt durch London Manche Bezirke seien durch die

Feuersbrünste hell erleuchtet gewesen. Eine Anzahl der vielen Brände sei so ausgedehnt gewesen, daß sie die Stadt weit umher erhellten. In der ganzen Stadt seien viele zusammengestürzte Gebäude zu verzeichnen.

Neue Eichenlaubträger

Führerhauptquartier, 18. Februar Der Führer verlieh das Eichenlaub zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes an General der Artillerie Robert Martinek, Kommandierenden General des 39. Panzerkorps, als 388. Soldaten, am Leutnant Josef Schneider, Kompanieführer in einem bayrischen Jägerregiment, als 389. Soldaten und an Feldwebel Walter Moese, Zugführer in einem Breslauer Jägerregiment, als 390. Soldaten sowie an 44-Brigadeführer, Generalmajor der Waffen-SS Theodor Wisch, Kommandeur der 44-Panzerdivision „Leibstandarte Adolf Hitler“, als 393. Soldaten der deutschen Wehrmacht.

Neue Ritterkreuzträger

Berlin, 22. Februar. Der Führer verlieh das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes an Hauptmann Siegfried Moldenhauer, Bataillonskommandeur in einem Grenadierregiment; Feldwebel Josef Schmied, Gruppenführer in einem Pionierbataillon; Obergefreiten Heinz Reichmanns, MG-Schütze in einem Jägerregiment.

Der Führer verlieh ferner das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes an 44-Hauptsturmführer Hans-Joachim Ruehle v. Lillienstern, Bataillonsführer in einer 44-Freiwilligen-Panzergrenadier-Brigade, 44-Sturmabführer Herbert Kuhlmann, Führer eines Panzerregiments in der 44-Panzerdivision „Leibstandarte Adolf Hitler“, 44-Untersturmführer Helmut Wendorff, Zugführer in einem schweren Panzerregiment in der 44-Panzerdivision „Leibstandarte Adolf Hitler“, und auf Vorschlag des Oberbefehlshabers der Luftwaffe, Reichsmarschall Göring, an Oberleutnant Holsch, Flugzeugführer in einem Sturzkampfgeschwader, sowie an Wachtmeister Schneider, Flakkampftruppenführer in einem Flakregiment.

Das Ritterkreuz nach dem Tode

Berlin, 22. Februar. Der Führer verlieh auf Vorschlag des Oberbefehlshabers der Luftwaffe, Reichsmarschall Göring, das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes an Leutnant Grimm, Flugzeugführer in einem Nachtjagdgeschwader. Er erlag einer schweren Verwundung, die er im Luftkampf davongetragen hatte.

Mittelmeerstützpunkte der USA?

rd. Bern, 22. Februar. (Eigenbericht.) Eine bezeichnende Äußerung, die ebenso die Unersättlichkeit des USA-Imperialismus wie seine Absicht der allmählichen Verdrängung Englands aus allen seinen bisherigen Positionen und Einflüssen aufzeigt, fiel im nordamerikanischen Senat. In beiden Häusern des Parlaments wurde die Schaffung eines Sonderausschusses zur Untersuchung der Erdölprobleme beantragt. Die Veranlassung dafür war die Empfehlung des Truman-Ausschusses, die USA sollten hinsichtlich der Entwicklung (d. h. Ausbeutung) von Erdölvorkommen eine endgültige Politik festlegen. Der Senator Brewster, Mitglied des Truman-Ausschusses, erklärte, der Ausschuss solle sich sofort mit dem (von Ickes schon bekanntgegebenen) Projekt einer Röhrenleitung quer durch Arabien befassen. Dabei führte er wörtlich aus: „Meiner Ansicht nach müßten wir darüber unterrichtet werden, welche Abkommen die Regierung mit den Briten, Sowjets und Mohammedanern getroffen hat. Wir müssen ferner wissen, ob wir eine Flotte für das Mittelmeer aufstellen und einen Marinestützpunkt einrichten werden, um unsere Kapitalsanlagen zu schützen.“

Dr. F. J. Lukas

Auschnitten! Aufheben!

DEUTSCH METHODISCH UND PRAKTISCH

Deutsche Sprachecke

II.

Der Wolf und der Kranich

Einem Wolfe war ein Knochen im Schlunde stecken geblieben; er versprach daher einem Kranich eine Belohnung, wenn er ihm mit seinem Schnabel den Knochen aus dem Halse zöge. Der Langhals tat es und forderte nun seinen Lohn. Da lachte jener, fletschte die Zähne und sagte: „Als Lohn ist schon das für dich genug, daß du deinen Kopf aus dem Rachen und den Zähnen des Wolfes heil und unverehrt wieder herausgebracht hast.“

Derartiger Dank statuten manche Menschen ihren Wohltätern ab.

Asopische Fabel.

1. Kranich, der — žerjav
2. Im Schlunde stecken bleiben — obtičati v grlu
3. Schnabel, der — kijun

Und hier die Sätze dazu:

1. Ich würde Sie gerne öfter sehen.
2. Früher kam Karl selten. Jetzt kommt er oft.
3. Ich habe Sie oftmals gebeten, dies nicht zu tun.
4. Ohne dich kann ich nicht leben!
5. Er versank in eine tiefe Ohnmacht.
6. Frauen werden leichter ohnmächtig als Männer.
7. Es ist kein Grund, die Ohren hängen zu lassen.
8. Er steckt bis über die Ohren in Schulden.
9. Es hat mir zu Ohren gekommen, daß...
10. Hier predigt man tauben Ohren.

21. Als er frech wurde, habe ich ihm eine Ohrspeiche verordnet.

4. aus dem Halse ziehen — potegniti iz grla (vratu)
5. Langhals, der — dolgogrtaec
6. die Zähne fletschen — zobe kazati, re-žati se
7. heil — zdrav, cel, nepoškodovan
8. herausbringen — prinešiti ven
9. derartig — tak
10. Dank abstaten — zahvaliti se

Lernen Sie diese 10 Wörter:

- oft — često, bolj pogosto
öfter — večkrat
oftmals — večkrat, pogosto
ohne — brez
Ohnmacht, die — nemoč, omedlevica, nezavest
ohnmächtig werden — omedlet
Ohr, das — uho
Ohrfeige, die — zausnica
Operngucker, der — kukalo
Opfer, das — žrtev, daritev

Ni nobenega razloga pobesiti ušesa (glavo)

Zdolžen je preko ušes
ušes (zavdel) sem, da...
Tu propoveduješ gluhim ušesom (mečeš bob ob steno).
Ko je postal predrzen (nevarnen), sem ga udaril za uho (klozval).

12. Wenn Sie in die Oper gehen, vergessen Sie den Operngucker nicht.
13. Im Kriege muß jeder sein Opfer bringen

Was macht die Frau im Haushalt?

Kaj dela žena v gospodinjstvu?
Die Frau kocht — žena kuha
näht — šiva
strickt — plete
sticht — veže
häkelt — klekja
bessert Kleider und Wäsche aus — popravlja obleke in perilo
stopf Strümpfe und Socken — krpa nogavice
In kratke nogavice
wäscht — pere

Razno

Marokanski sultan Mulaj Ismail, brat ustanovitelja dinastije Filali, je pred 250 leti priredil največjo množtevno svatbo. Ker si je hotel vzgojiti gardo iz močnih, izbranih mož, je dal poloviti vsenegaških pragozdovih desetisoč dobro raščenih mladih črncev in ravno toliko zdravih postavni črnc. 29. marca 1690, ko je prispela karavana v Meknes, južno glavno mesto sultanata, so priredili poroko in Mulaj Ismail je tudi še ućakal, da je mogel izbrati iz otrok ulovljenih črncev najlepše in najmočnejše fante za svojo osebno gardo. Danes ima teh 10.000 črncev iz leta 1690. okoli en milijon potomcev.

Kot poročajo iz Kaira so se pojavili v Sudanu veliki roji koblice, ki prihajajo v smeri iz Rdečega morja in so že povzročile v primeru veliko škodo. Milijoni koblice so leteli preko delte reke Baraka, kakor preko provinca Tokar in so se bližali gornjemu Egiptu. Invazija koblice se je vršila tokrat po nenavadni poti preko Egipta, medtem, ko je prišla sicer navadno preko Sinajskega polotoka. V Hedžanu uničuje trenutno 1000 angleških vojakov roje koblice, ki vdirajo že v Sudan. Strokovnjaki so ugotovili, da se vrše veliki vdor koblice vsakih dvajset let. Zgodnje ve-

12. Wenn Sie in die Oper gehen, vergessen Sie den Operngucker nicht.
13. Im Kriege muß jeder sein Opfer bringen

bügelt — lika
rollt — moga
kehrt aus — pometa
staubt ab — pobriše prah (ometa)
klopft die Teppiche — iztepava (izpraši) preproge
bürstet die Kleider aus (iz-)krtači obleke
bohnt den Boden — loči tla
macht den Kaffee — napravi kavo
macht im Ofen Feuer — zakuri v peč
lüftet die Zimmer — zrači sobe
usw. usw. — itd. itd.

like invazije so bile ugotovljene v letih 1932. in 1920.

Cerkvene orglje nekega danskega mesteca so že dalj časa boleale za skrivnostno boleznijo. Vedno manj glasov so dale od sebe. Pisčalka za pisčalko je izdihnila svojo dušo, dokler ni nekega dne izdihnila tudi zadnja svojega glasu. Ko pa so nedavno glasbilo razstavili, da bi ugotovili vzrok te onemoglosti, so našli na izredno množino miši, ki so se udomačile v drobno orgljo.

Če se tudi večkrat pripeti, da starejši ljudje ne slišijo tako dobro kot mladi, vendar to nikakor ni še pravilo. Preskušnja slušne možnosti, ki so jo izvedli pri osebah od 25 do 45 let, je pokazala le prav majhne razlike. Tako so enako ostro slišali v raznih visokostih proizvajane glasove oktave, le v nekaterih primerih so določene glasove mlajši ljudje slišali nekoliko natančneje. Med razgovorom sploh ni bilo nobene razlike. Isti uspeh je bil pri poskušanju glasbe v koncertni dvorani, čeprav so mlajši letniki povedali, da so slišali glasbo nekoliko najtanjšeje. Samo v gledališču je bilo starejšim ljudem tu pa tam težje razumeti vsako besedo. Iz primerjav se da torej sklepati, da se slušna možnost normalnih starejših ljudi le prav malo razlikuje od 40 let mlajše generacije.

Usoda kmetice Milke Martonove

SPISAL KRIEGSBERICHTER KARI OTIO ZOTIMANN COPYRIGHT BY DEUTSCHER VERLAG, BERLIN

Tu je prihrumel zopet nek drugi, v visoko dvignjeni pesti držal blečel handžar, ki si ga je porinil v truplo, ne da bi potoki krvi pordečili njegova oblčila.

Eden izmed njih je tolkel s svojim bodalom na gole prsi, da je koža razpočila in da so tekale preko njegovega mesa svetle krvne proge kakor udarci z bičem. Še eden je planil iz vrste, njegova prsa so stokala še »uah — uah — uah«.

Nisem vedela, če nisem zraven vpila, zraven besnela in zraven letela. Tu je prenehalo petje, vpitje, kakor da bi odrezal. Korali, ki ga je šejk od časa do časa začel, je utihnil.

Dva sta šla okoli, da počasi ugašata sveče, drugo za drugo. Derviši so se dvignili in goreče poljubili šejku roko.

Potegnila sem pismo k sebi in ga vtaknila v svoj steznik. Nato sem prišla trepetavca za roko in kakor pijana sva se opotekala po stopnicah in oddahnivši se stopila na plano. Ozrla sem se, če ne bi kje zagledala sivi obraz, toda nič ni bilo.

V nekem grmovju je gledalo dvoje zarečih oči za nama, in jaz sem se močno prestrašila. Bil je lahko kakšen počestni pes. Zmudena in na smrt utrujena sva prišla do svojih sodrugov, ki so nama ponudili pristno kavo. Pismo pa, ki sem ga nosila pri sebi, je bilo namenjeno Osmanu Karabegoviću.

*

»Nje ni več tukaj, so mi rekli sodrugl. »Njena hiša od poboju gore je prazna«.

Vedela sem to in vprašala: »Kam pa je šla?« »Morda k svojem ljubemu v Bihač, so odvrnili možje.

Zvečer ko smo se hoteli odpeljati, so prišli še enkrat doli. Mrtva je, so rekli. Sama je skočila v slap Skakavca. Povej mu to, če ga srečaš.

Trepetavec je dvignil vajeti, in konji so zdirjali v temo. Nalahno je škripal sneg pod sanišči. Zdelo se mi je, kakor da slišim volka tuliti za nama, in tudi konji so tekli tako nemirno, kakor da vohajo nevarnost preko ceste. Strah jih je priganjal bolj ko bič, in podoba je bila, kakor da mimo gor planemo proti Travniku.

Še pred božičem sva se vrnila v Bihač in jaz sem prinesla poročilo vrhovnemu poveljniku, v katerem je bila naznanjena postavitev črnogorske divizije, in izročila Osmanu Karabegoviću njegovo pismo. Prebral ga je in postal blede kot mleko. »Mar nisem prinesla nič vsega?« sem ga vprašala. Toda on je zaškrtnil z zobmi in se obrnil od mene. Pismo je izročil poveljniku bosanskega zbora, ki je stal poleg njega. »Čuj«, sem klicala za njim, imam še nekaj za tebe! Toda on je zamahnil z roko in tekal proč.

»Kaj pa mu je?« sem ga vprašala: »Njegovo mater in njegovega očeta so ujeli, ko sta mu hotela dostaviti vesti. Njegovo hišo je zagregla država. Oba starša čaka smrt.« »Smrt?« sem vzkliknila, »toliko smrti namerkrat?« Njegova ljuba se je vrgla v slap Skakavca pri Sarajevu. To bo nekoliko preveč zanj. — Toda eden je šel tja, ki mu je hotel to povedati.

*

»Vem, da me ljubiš, mi je rekel Osman tretjega dne zvečer, odkar je dobil strašno poročilo, in mi pokazal mojo žepno ruto v roki, ki sem jo bila takrat vrgla na divan. »Vprašal sem starega, je nadaljeval, ta najprej ni hotel ničesar govoriti, pozneje pa mi je priznal, da si bila ti tista, ki si je ogledala mojo sobo. Razžalil sem te, vendar vidim, da si to pozabila, in jaz ti hočem priznati, da tudi jaz nisem ravnodušen do tebe«.

Sedaj sem mu govorila o svojem obisku p. njegovi ljubi in oblikovala svojo pripoved tako, da me je lahko smatral za zaupnico, ki je pripravljena deliti z njim vso bol. Verjel je in me milo prosil, naj pridem k njemu, da me vzame za svojo ženo.

In šla sem k njemu a se le rogala in se smejala njegovi slabosti; vendar on tega ni opazil, ampak je le še mileje prosil, naj postanem njegova žena. In z navideznim popuščanjem ter pozneje s svojim odporom sem netila ogenj njegove ljubezni in njegovo strast, ki sta kmalu spremenila njegov značaj tako popolnoma, da ga tudi njegovi prijatelji niso več poznali.

Začel je kaditi hašiš, da bi pozabil toda vsak dan sem znova zbudila njegovo pozešnjo in upo, da sem jih zvečer poteptala kakor steklo in mu jih vrgla pred noge. Jokal je veliko, in začel so ga označevati za norca.

Ko sem zadnje dni decembra dobila nalog naj se odpeljem v Slunj, da trm nadzorujem in opazujem prebivalstvo, sem mu dajala velike obljube in mu rekla, da hočem priti to noč, da ga rešim njegovih bolečin.

Ležal je na divanu, ko sem prišla, in kadil. Soba je bila polna sladkega dima. V svojih modrih hlačah sem se usedla zraven njega, in on, ki svojih občutkov ni imel več v oblasti, se me je oklenil in cvilil kakor otrok, naj mu podarim to, kar sem mu še vedno tako vneto branila.

Smejala sem se in rekla: »Ne razumem, kaj misliš. Pa si vzemi, kar bi tako rad imel.« Tu se je dvignil, me objel in me poljubil; toda jaz sem se rogala naprej, češ, ali je to vse, kar hoče. Pri teh besedah sem poskočila in stekla od njega. On pa mi je sledil, me ujel in me s tako strastjo stisnil k sebi, da sem čutila, da od te obsedenosti nikdar več ne bo ozdravel.

Ko sem pa to spoznala sem se vzravala in ga sunila od sebe. »Sedaj moram iti, sem vzkliknila. On je prosil in moledeval pred mojimi nogami. »Torej me ne ljubiš?« je milo prosil in jaz sem se smejala: »Na takšnega revnega psa, ki se na kolenih plazil pred ženo, pljunem.« — »Ampak ti si vendar rekla, da me ljubiš,« je vzkliknil z usmiljenja vrednim glasom. — »Svojo osvetlo sem hotela, Osman Karabegović, in to imam sedaj in ničesar drugega nočem več. Lahko noč«.

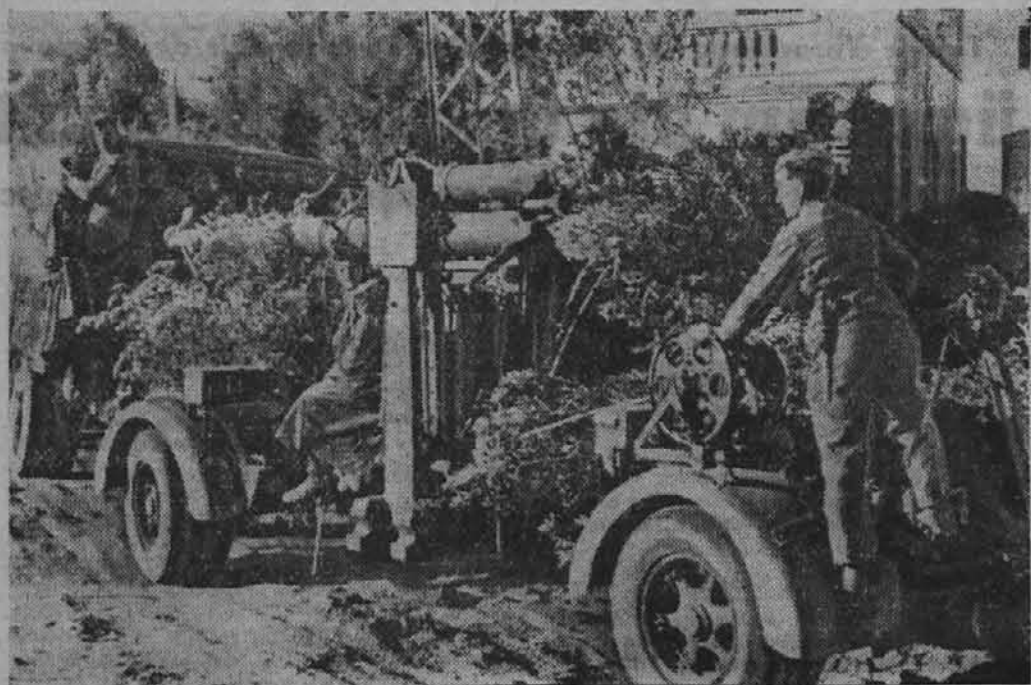
Preden sem prišla do duri in jih odprla, je bil pri meni, oči so se mu rdeče svetile, bil je pripravljen, strašno se maščevati za to sramoto. Toda jaz sem že izdrla svoj samokres iz žepa in rekla: »Niti koraka dalje, — so drug...« Tu je obstal, si strašno pullil lase in se v besnem krčevitem ihtenju vrgel na divan.

V veži sem srečala starega kadija. »Zapomni si bilac, sem mu rekla: »Sladka kot med čebel in strupena kot zob modrasa!«

Sedaj sem šla v Slunj in tam stanovala pri nekem mlinarju, o katerem nikoli nihče ni vedel, je li bel od strahu ali moke. Roke je držal vedno pod predpasnikom, stal vselej spodaj v rožancu in gledal preko; toda če sem jaz prišla, je šel hitro v stran. Raje bi nas bil potopil v Korani, kakor da bi mlet našo pšenico, toda za kaj takega je bil prestrašen. Niti peska ali bele lesene moke ni primešal, da bi nas prevaril, kakor je to storilo mnogo drugih.

Med tem so bili razpisani redni davki, ki jih je moral vsak plačati. Včasih so se vršila novčenja, a katerimi smo dobili uporabljive vojaške. Mnogo jih je zbežalo, če so bili določeni dnevi nabora; toda še več jih je ostalo in prišlo ter se dalo izvežhati s puško in strojnico in se naučilo bojevati ter streljati po načinu tolp.

Imeli smo zborovanje, na katerih so govo-

Pri Nettunu

V prostoru pri Nettunu se izvršujejo nemški ukrepi proti sovražnikovemu izkrcanju. Proletarsko topništvo zavzame položaj, da varuje proti sovražnim letalcem in se bojuje s člji na kopnem.

(PK.-Aufn. Kriegsbericht. Elsnar, Atl., M.)

rili naši komisarji, ki so rekli našim ljudem, da bodo komunisti še to zimo prekorčili Donavo. Rekli so, da bi bilo dobro, če bi se že sedaj šivale zastave za sprejem in pozdrav zmagalcev. Že sedaj je bila naša vsa pokrajina od Kolpe do Tare, ne bo več trajalo dolgo, pa bodo naše brigade korakale proti Zagrebu in zavzele to mesto. Njihovi govori so bili polni obljub in lepih, a malo stvarnih slik bodočnosti, s katerimi so opajali same sebe. Čeprav niso dobili te pokrajine z orožji, ampak zgolj z nenadnim napadom, izdajstvom in zvijačo, so se vendar smatrali za izredne stratege, ki jim je treba samo še čakati do spomladi, pa bodo korakali do svojih zmag.

Naš glavni stan se je nahajal na gradu Ostrošac nad dolino Une. Tam so bili izdelani načrti za pohod v Zagreb, o katerem so radi oddajne postaje v Londonu in Ameriki že razširjale eno poročilo za drugim. Jugoslavija je postala novo upanje zaveznikov, čeprav ti niso storili ničesar, da bi nam pomagali, kakor so vedno dajali povelja četnikom, naj se zvežejo z nami, na kar pa ti seveda nikakor niso mislili.

Poleg vojaštva so bili četniki naša največja skrb, in Janki si je prizadeval na vse kriplje, pokvariti njihove častnike in poveljnike, da bi čete pribražale k nam. Vendar jih je bilo takrat malo takih, ki so se prebili k nam. Oni so imeli svoja ozemlja, v katerih so se bojevali in živeli, in mi smo imeli svoja. Vsak je bil vesel, če ga je drugi pustil pri miru. Hoteli so zopet nekdanjo Srbijo, Veliko Srbijo, v kateri naj bi vladal kralj Peter, toda mi smo hoteli Sovjetsko republiko ob Jadranu, ki bi obsegala stari jugoslovanski prostor. Tu pa ni bilo mesta za nobenega kralja in še manj za takega, čegar očetnjava bi bila ali Hrvatska ali Srbija ali Slovenija. Našemu očetu je bilo ime Stalin in njegova država je segala od Thega oceana čez Sibirijo proti Evropi. K njemu smo hoteli; toda kmetje so se tega še vedno bali.

Rekli so: »Nič več ne bo naše, če mu pomagamo zmagati.« Smejali smo se in rekli: »To je minilo.« Nasprotno, vsak bo velik kmet, z velikim številom govedi in ovac ter koz. Vaše kmetije bodo segale tako daleč, kakor daleč vidite.« Postal so nezaupni. »In vse to bo moje?« so vprašali. »Prav gotovo«, smo odgo-

vorili vsakemu posameznemu, »tebi in vsem tvojim bratom«. Nato nam je dal roko, in pozneje smo se udarjali po ramenih in rekli: »Kakšni bebeli in neumni otroci so kmetje! Treba jih bo trdo prijeti. Toda samo da jih imamo enkrat pri ojesu, bodo že vlekli. Če pa takrat nočejo, jim bomo dali na njihov krivi hrbet krme, ki je izrezala iz šib vrbe in leskovke.

*

Sedaj smo dobili poročilo iz Zagreba, da pošiljajo Nemci svoje čete na Karlovac, Sisak in Kostajnico. Tu smo vedeli, da bodo še enkrat napadli. Z Ostrošca so leteli kurirji skozi doline in preko vseh cest. Naše brigade so šle v pripravljene položaje. Osrče naše obrambne linije je bilo gorovje Grmeč, ki se je razprostiralo v dolžini nad 80 km ob cesti od Bihača pri Jajcu. In bilo je več kot 30 km globoko. Tukaj so bila skrita velika skladišča municije in živil, v neprodrih gozdovih. Tukaj so grozili bunker in strelski rovi, tukaj so bile opremljene postojanke metalcev granat, tukaj so bili krivljeni izmerjeni strelski sestavi, ki so se križali in ki naj bi nas napravili nepremagljive.

Prebivalstvo je moralo na saneh iti naprej v smeri proti Karlovcu in napraviti cestne zapore, ki naj bi zadržavale pohod vojaštva. Na kilometre daleč so bila v razdaljah od 30, 50 in sto metrov razkopana pota, tako da so nastale ogromne štiri metre visoke in toliko široke pasti, mimo katerih ni mogel priti noben oklopjak in noben tovorni avtomobil. Na vsakem cestnem ovinku, ki smo ga obhajali iz višine, je bilo napravljeno zaporedoma več zapor, ki smo jih mogli stalno obstreljevati.

Tisti dan januarja meseca, ko smo še govorili o nekem poročilu londonskega radia, v katerem so navajali, da je jugoslovanska osvobodilna armada sedaj po svoji popolni preorganizaciji prešla v napad, ki se razvija v smeri proti Zagrebu, so prišla od Karlovca sem nemška in hrvatska letala in metala bombe. Nemci, pa ne mi, so prešli v napad.

Sedaj se je moralo pokazati, če smo mi močnejši ali če nočejo dežela, prebivalstvo, roko delci in kmetje, delavci in pastirji imeti nobene opravke z nami.

(Dalje prihodnjč)

Ferntrauungen - einst und je'zt / Auch Napoleon ließ sich bei seiner Verheirathung vertreten

Der schlichte Stahlhelm symbolisiert die Gegenwart des fernen Bräutigams bei der kriegsmäßigen Ferntrauung. Die gerade in ihrer Einfachheit besonders eindrucksvolle Zeremonie erinnert an einen Brauch, wie er vor dem Kriege in den Niederlanden geübt wurde. Dort war es ein Handschuh, der bei der Ferntrauung den in den Kolonien weilenden Bräutigam, den die Pflicht an seinen überseeischen Posten band, gleichsam vertrat.

Aber die Ferntrauung ist durchaus nicht eine Errungenschaft der Gegenwart. Wir brauchen nur die Geschichtsbücher durchzublättern, um zu finden, daß man auch in früheren Jahrhunderten bereits Trauungen ohne Bräutigam gekannt hat. Unter den Angehörigen von Adelsfamilien und regierenden Häusern kamen derartige Zeremonien sogar sehr häufig vor. Man schuf in der Person des »Prokurators« einen eigenen Würdenträger, dem es oblag, bei der Trauung den hohen Bräutigam zu vertreten. Da Trauungen zwischen Angehörigen von Fürstenthümern häufig reine Vernunftfeiern waren und der sogenannten »Staatsraison« entsprangen, legten die Ehepartner auch meist gar keinen sonderlichen Wert darauf, sich vor der Ehe persönlich kennen zu lernen. Mitunter standen sie sich erst als Vermählte erstmalig von Angesicht zu Angesicht gegenüber.

So wurden beispielsweise durch eine solche Ferntrauung Heinrich IV. von Frankreich mit Maria von Medici, die er nur vom Hörensagen kannte, ehelich verbunden. Auch in Berlin fand noch im vergangenen Jahrhundert eine solche Trauung ohne Bräutigam statt, als die Prinzessin Stephanie von Hohenzollern-Sigmaringen mit dem persönlich abwesenden und nur durch den Bruder der Braut vertretenen König Don Pedro V. von Portugal verheiratet wurde. Auf dieselbe Weise ließ Napoleon seine von ihm erzwungene

Ehe mit Marie Luise von Österreich vollziehen, bei der der Korse durch den jungen Erzherzog Karl, der der wenig glücklichen Braut ein kostbar gerahmtes Bild ihres abwesenden Gatten überreichte, vertreten wurde. Die unselige Marie Antoinette wurde gleichfalls in Abwesenheit ihres Bräutigams, den sie noch gar nicht kannte, des Königs Ludwig XVI. von Frankreich, in der Auguštinerkirche in Wien getraut. Erst als Ehefrau hielt sie ihren feierlichen Einzug in Frankreich. Karl I. von Frankreich heiratete

Deutschlands kleinstes Stadttheater / Ein kulturgeschichtliches Kuriosum

Es gibt manche seltsamen Musentempel auf dieser Welt. So kennt man Theater, in denen nur für Kinder gespielt wird, und solche, die mit einer Badeanstalt oder einem Restaurant verbunden sind. Manche Bühnen sind in prunkvollen Palästen, andere wieder in schlichten Gasthöfen oder gar Scheunen auf dem Lande untergebracht. Wohl das eigenartigste Theater dürfte das Städtchen Grein an den Ausläufern des Greiner Waldes in Oberdonau von kaum zwanzigtausend Einwohnern besitzen. Seine Bürger leben größtenteils vom Getreide- und Holzhandel, der sich früher hauptsächlich auf die Schifffahrt stützte. Nun bildet aber die Donau unterhalb Greins zwei Stromschnellen, einen Strudel und einen Wirbel, die ehemals große Verkehrshindernisse darstellten, bis man ihnen durch langjährige, 1866 beendete Sprengungen endlich ihren Schrecken nahm.

Vor etwa 150 Jahren kamen die Einwohner des Städtchens auf den Gedanken, sich aus den reichen Erträgen ihres Handels und Schiffsverkehrs ein eigenes Theater zu erbauen. Es sollte etwas ganz Besonderes sein, das selbst in Wien nicht anzutreffen war. Die wackeren Greiner errichteten sich daher

die Prinzessin Henriette von Frankreich, ohne sie je gesehen zu haben und ohne bei der Trauung in Paris anwesend zu sein. Heinrich VIII., der mit seiner Eheleistung eine eigene Religion schuf, die sogenannte anglikanische Kirche, die ihm im Gegensatz zum Katholizismus die Möglichkeit einer Ehescheidung bot, hielt auch an der Sitte der Ferntrauung fest, wollte aber wenigstens die Katze nicht im Sacke kaufen. So ließ er seine Herzenskandidatinnen zuerst von seinem Hofmaler Holbein porträtieren, um sich auf Grund des Gemäldes zu entschließen, ob er die fürstliche Dame zu heiraten wünschte oder nicht.

ein Theaterchen — anders kann man diesen Musentempel wohl nicht bezeichnen —, der ganze 160 Sitzplätze aufweist. Diese wiederum sind dadurch bemerkenswert, daß jeder Sitz aufklappbar und nach oben zu verschließen ist. Jeder Bürger pflegte in der Tasche den Schlüssel zu seinem Sperrsitz mitzuführen. Hierdurch ergaben sich natürlich manche heiteren, aber auch ernsteren Zwischenfälle, wenn Fremde, die etwa das hochgelegene Schloß Greinburg aus dem 16. Jahrhundert oder den nahen Kurort Kreuzen besuchten, abends dann einer Vorstellung in dem merkwürdigen Stadttheater beiwohnen wollten.

Trotz seiner Kleinheit stand dieser Musentempel, in dem bis in die jüngste Zeit hinein gespielt worden ist, in gutem künstlerischen Ruf. Selbst so berühmte Wiener Darsteller wie Hugo Thimig und Paula Wessely haben in Grein ihre Kunst zum besten gegeben. Dabei ist es dann allerdings öfter vorgekommen, daß ein Theaterbesucher seinen Schlüssel vergessen oder verloren hatte und daher seinen Sperrsitz — in diesem Falle in des Wortes vollster Bedeutung ein »gesperrter Sitz« — nicht benutzen konnte. Die Greiner können sich also rühmen, nicht nur über

Im Spiegel der Anekdote

Das Fest des Spleens

Ein britischer Gesandter am Königs-hofe zu Neapel habe einmal, so berichtet Chamfort, ein Fest gegeben, von dem gesagt wurde, daß die Bewirtung kärglich und geizig gewesen sei. Das Gemurmel der Unzufriedenen kam dem Briten zu Ohren, und er lud alle beteiligten Gewesenen nochmals zu einer festlichen Veranstaltung ein. Sie kamen alle, neugierig und in der Hoffnung, daß der Gastgeber die Scharte durch Entfaltung opptigen Glanzes auswetzen werde.

Zu ihrer Enttäuschung führte man sie in einen kahlen Saal; keinerlei Vorbereitungen für eine Festtafel waren zu erblicken. Nach einer Pause peinlichen und ärgerlich gespannten Wartens sahen sie, daß eine Spirituslampe in den Saal getragen wurde. Der Gastgeber trat in die Mitte und hielt folgende Ansprache:

»Ladies and Gentlemen, man berichtet mir, daß Sie eine kostspielige Veranstaltung wünschen. Die sollen Sie haben. Geben Sie acht.« Er knöpfte seinen Rock auf und zeigte das Futter. »Hier sehen Sie ein Gemälde von Domenichino im Werte von fünftausend Gulden. Ferner — er griff in die Tasche — »sind hier zehn Anweisungen auf je 1000 Guineen, zahlbar nach Sicht in Amsterdam. Bitte.« Er rollte alles zusammen und verbrannte es über der Spirituslampe. »Ich bin überzeugt, daß damit Ihren Wünschen Genüge getan und Ihr Anspruch auf kostspielige Aufwendungen erfüllt ist. Mein Fest ist beendet. Gute Nacht!«

Großdeutschlands kleinstes, sondern wahrscheinlich auch seltsamstes Stadttheater zu verfügen. Fünf Generationen von Einwohnern hat es erlesene Kunstgenüsse, aber auch vielen Schauspielern ein dankbares Wirkungsfeld geboten.

To je doživel pri Titu

„Tovariš“ Milan Gojka pripoveduje — šli smo v past

44-PK. — Če se res tako imenuje, ne moremo ugotoviti. Banditi ima le redkokdaj kakšno legitimacijo pri sebi in če vodi kakšen dnevnik, je tudi brez imena. Drugače to lahko postane za njega enkrat kakorkoli usodno. Navadno se imenujejo Mirko, Milan, Nikola, Petar ali podobno, in to so imena, ki prav malo povedo, kot ime njihovega glavnega vodje Tita. Morda so bili nekoč kmetje, delavci, potepuhi, odvetniki, zdravniki ali celo častniki. Morda so šli iz idealizma, morda iz lakomnosti v gozd k banditizmu, danes so si vsi enaki: Nečloveški zločinci, ki se ne zgrozijo pred umorom in ropom, ki ne vedo prav, čemu nosijo sovjetsko zvezdo na čepici in karabinko v roki.

Milan Gojka je na oči tak, kot vsi drugi. Glava je gladko obrita, koža na obrazu je usnjata, obraščena in že leto in dan neumita. Telo je čez in čez usivo. Nosi neko uniformo podobno obleko s pasom, za katerim tiči nož in na usnjatem jermenu visita dve srbski ročni granati. Na nogah ima opanke, ki so bile že nešteto krat zakrpane, na hrbtu zarjavelo puško in vrečo iz ovčje volne, v kateri se nahaja kos bravičevine, municije za puško, ukradeni vrednostni listi, zbita posoda in pest tobaka. V predmeti, zbita posoda in pest tobaka. V predmeti, zbita posoda in pest tobaka. V predmeti, zbita posoda in pest tobaka.

»Naše povelje se je glasilo, da se moramo v megleni noči splaziti posameznimi skoki sovražno črto in vršiti zadaj v manjših četah sabotažo, potem pa se na nekem prostoru zbrati in zgrabiti sovražnika od zadaj,« tako je izjavil ko smo ga zaslišali. »Mi smo v tisti past. Bil sem v Crni gori, v soteski Pivlje in v dolini Sutjeske in sem eden redkih, ki so se iz tega pekla živili vrnili. Mi smo takrat šli v past in danes zopet. Naše vodstvo je odpovedalo. Milan je izpljunil — »To sem si nekoč popolnoma drugače mislil, ko sem si jo prišil...«, pokazal je na sovjetsko zvezdo na svoji čepici. Priznal je, da si jo je prostovoljno prišil, in je tako eden izmed redkih, ki se še z besedo priznajo k delu. Drugi padajo na kolena, prosijo za milost in trdijo, da so jih banditi prisilili k orožju. Milan pripoveduje dalje: »Tito seveda ni v kotlu, in kje se nahaja, ne vem. To vedo samo tovariši komandirji in komisarji. Tito vodi »operacije« in vzdržuje zvezo s Sovjeti in Angleži. On ima britanske častnike pri sebi, ki brezlično dajejo vesti v Kairo, London in Moskvo. Toda to nam nič ne koristi. Saj vidite — kje imam jaz opremo, ki so nam jo obljubili Britanci, kje obleko, kje prehrano?«

Potem nadaljuje: »Pri najvišjem štabu imamo »šefa za zdravstvo«, potem »vodjo oddelka za prehrano«, enega visokega gospoda za drugim. Toda jesti nimamo nič in če je kdaj kdo ranjen, mora večinoma propasti. Nek naš zdravnik, žid z imenom Kraus, to sem sam videl, je nekoč izvršil amputacijo noge. Njegova »operacijska dvorana« so bila ušva tla hleva. Pa je prišlo neko nemško letalo in krožilo nad krajem. Žid je šel za toliko časa v zaklonišče, dokler ni letalo izginilo, bolnik pa izkrevljal. V tako zvanih vojaških bonicah sem videl najblaznejše razmere.

Oddaja jaje za 1944 na Gorenjskem

8 predpis o oddaji je bila leta 1942. prvič urejena oddaja jaje za Gorenjsko. Pri tem je bilo odredeno, da se mora oddati 30 jajc za vsako kokoš, ne oziroma se na to, koliko oseb spada v gospodinjstvo posameznega rejca perutnine.

Tudi za leto 1944. je predpisana oddaja jajc po enakih načelih, kakor je bil to slučaj v letih 1942. in 1943. Potemtakem mora tudi v tem letu oddati vsak rejec perutnine najmanj 30 jajc za vsako kokoš in raco. Topogledna odredba za to pristojno gospodarske zveze bo v kratkem objavljena.

Kako varujemo okna pri zračnem napadu

V okolici bombnega zadetka se združijo šipe tudi v večji razdalji. Šipe ne moremo popolnoma zavarovati, pač pa lahko mnogokrat obvarujemo šipe pred škodo, če odpremo naokoli ali spustimo žaluzije. Radi velikega pomena šip za ohranitev zdravih in uporabnih stanovanjskih in delovnih prostorov, nujno svetujemo vsem, da zaščitijo, če se bodo vršili bombni napadi, šipe vsaj v nelizogibno potrebnih prostorih.

Kakšne možnosti so v posameznih primerih dane in kaj naj se stori za obvarovanje šip, je odvisno od krajevnih razmer in vremena. Radi kratkega časa med »alarmom« in napadom v splošnem ni mogoče izvesti vse zaščitne naredbe šele ob »alarmu«, marveč se mora to storiti že popreje.

Za obvarovanje šip pri zračnem napadu pride v poštev sledeče:

1. V kolikor dopuščajo krajevne razmere in vreme, naj bo čim več oken stalno odprtih. Kjer so dvojna okna, se priporoča v vsakem primeru, da se puste odprta vsaj notranja okna.
2. Razen tega naj so, pri kolikor oknih je le mogoče, oknice ali žaluzije stalno zaprte. Nasveti združeni pod točko 1 in 2 nudijo najboljše varstvo.
3. Tam, kjer je pot v zaklonišče tako kratka, da je ob »alarmu« še čas za odpiranje oken ali upiranje oknic žaluzij, se to še lahko s posebnim naglico stori. V tem pazite na začetek!
4. Pri zapiranju šip s papirnatiimi trakovi, izoliranimi trakovi, leukoplastom itd., ne prepreči zdravitve šip. Tudi izpadanje počenih šip se s tem le v najredkejših primerih prepreči. Taki ukrepi so zato odveč.

Nekoč so pripeljali 20 za legarjem obolelih. Utaborili so jih na neki trati pred lacaretom, potem so morali dalje. Drugi dan je dospelo 40 ranjencev, ki so jih prav tako spravili pod streho na istem travniku. Vsi so zboleli za pegastim legarjem. Večina jih je umrla. Prav tako jih je mnogo umrlo za lakoto ali zmrnilo. Poleti so umrli za žejo v kraški divjini. Pri nas mora skrbeti vsak sam za se. Banditi pokima, kot da bi moral to potrditi.

Potem konča: »V Bosni smo srečali pred neko vasjo množico kmetov s krampi in lopatami. Dejali so, da pokopavajo mrtve in da imajo mnogo dela. Sam sem našel nekega na štoru sedečega tovariša, ki je bil po vsem videzu bolan za legarjem. Objemal je mlado,

cvetočo ženo. Oba sta zmrznila, samomor! Večkrat smo premišljevali kakšen smisel ima vse to. Toda vrnitve ni za nikogar več. Milan govori in govori. Padej je v roke svojih sovražnikov in tukaj more prvič stresti iz srca, vse, kar ga je nekoč težilo in kar je potem utonilo v krutosti in otrellosti. Nosi nemško srajco in odgovori na vprašanje naslednje: »Pri K. smo napadli iz zasede nemško oskrbovalno kolono. Bili smo v veliki premoči. Nekemu padlemu sem vzel srajco in si jo oblekel.«

Pri tem ni trenil z obrazom. Kar vzbuja doma v sodnih dvoranah kot težak zločin zgražanje javnosti, to teka tukaj na tisoče v gozdovih okoli. Z britanskim svobodnim pismom oskrbljeni in vodeni od gangsterja, ki ga je Stalin pred kratkim za svoje zasluge na Balkanu imenoval za »sovjetskega maršala«, naj bi na boku evropskega obrambnega zidu ustvaril »drugo fronto«.

44-Kriegsbericht Fritz Busch.

Moslemi Sandžaka v borbi

Proti boljševizmu in Titovim tolpom — Ponosni, da so v legiji 44 nemški vojaki

(44-PK.) Mnogo mesecev že stoje v borbi za svojo domovino moslemi Sandžaka, ozemlja, ki leži med Srbijo in Črno goro in Bosno. Vojaška stiska jih je prisilila zgrabiti za orožje, da obvarujejo svoj narod pred poginom. Kot potomci starih Bogomilov in Anatolcev, ki so jih tukaj naselili Turki, teče v njihovi žilah še kri starih junakov, ki so v preteklih stoletjih izvršili dela, o katerih še danes pejo pesmi in govorijo pripovedke. Tako je po zlomu Jugoslavije so se združili v narodni vojski in se borili proti malim tolpom, ki so se vlečile kot preostanki razbite jugoslovanske vojske skozi njihovo deželo in ropale. Pozneje so pod vodstvom domačih vodij vršili pomožno službo, da bi pregnali tolpe iz Sandžaka, da bi se mogli boriti kot nemški vojaki. Mnogi izmed njih so odšli že leta 1941. z nemško vojsko na vzhodno fronto, in veliko število se jih je prijavilo prostovoljno k hrvatski moslemanski diviziji 44. To, da morejo kot nemški vojaki braniti svojo lastno domovino, jim je bilo omogočeno šele z ustanovitvijo legije 44, ki se bori od jeseni proti boljševskim tolpom.

Velika je bila stiska in nepopisna beda, ki se je zgrnila nad Sandžakom po izdajstvu Badogliju vdanih častnikov. Umori so besneli, požari so uničili mnoge vasi. Cele družine in rodovi so bili pomorjeni, žene in dekleta onečaščene, otroci in starčki živinsko pobiti, mošče porušene. Povsod se vidijo sledovi gospostva takozvanih »Ljudskonarodnih« Titovih tolpe, ki jim ni uspelo, pridobiti mosleme zase in ki so se zato kravro maščevale. Za njimi je ostala groza, njihova kratko gospostvo je prineslo pogin mnogim miroljubnim moslemom.

Moslemi se upro

Ko je bila stiska največja in beda vnebovpijoča, so se dvignili moslemi. Narodna vojska se je borila in sedaj se je javilo vse, kar je še moglo nositi puške, v legijo 44, da branijo domovino in preženeje tolpe. V Sandžaku so razglasili sveto vojno, vojno proti boljševizmu in njegovim pomagačem, istočasno vojno za nov in pravični red tudi v tem prostoru. Kajti po srbski osvojitvi Sandžaka v balkanski vojni in posebno po ustanovitvi jugoslovanske mozaikne države so napočili zanje težki časi. Na tisoče družin se je izselilo pod pritiskom proti njim naperjenih odredb. Ti pa, ki so ostali, so se morali trdo bojevati za svojo domovino, posest in tla. Vkorakanje nemških čet v aprilu 1941. je bilo zanje osvoboditev, in njihova hvaležnost Nemčiji in Führerju ne pozna nobenih mej.

Ali naj se potem čudimo, če je sedaj njihova požrtvovalnost ogromna? Če so si mnogi dobesedno od ust utrgali, da so si mogli za to kupiti orožje? Če zgrabijo mladi fantje, ki so komaj odrasli otroški sobli, za puško, da tako maščujejo smrt svojih družin? Da so ti ljudje branili skozi mnoge mesece fronto, dolgo preko 270 kilometrov, proti sovražniku, ki je bil številčno, po oborožitvi in vodstvu v premoči? In ne samo, da so fronto držali, — sovražnika so iz mnogih krajev pregnali v vročih bojih, v katerih je dal narod svetel vzor požrtvovalnosti in domovinske ljubezni. Dokler niso prišle potem enote nemške vojske in dokončno pregnale tolpe iz njihove domovine.

Zaščitite v gospodinjstvu proti padcu in prevrnitvi

Po prevrnitvi in padcu nastanejo v gospodinjstvu zelo čisto nevarnosti, ki neredko povzročajo trajno invalidnost. Zato vsebujejo predpisi socialne zavarovalne blagajne za zasedena ozemlja Kärntna in Kranjske glede preprečenja nevarnosti obilna določila, kako se pride takim nevarnostim v oči, kako se odstranijo nevarnosti, ki jih povzročajo. Red in snaga sta osnovni preprečenja nevarnosti. Delovna mesta, prometne poti, tla itd. se morajo torej ohraniti v stanju, ki jih zaščitijo proti nevarnosti; čiščenje (zlasti gladkih) tal, stopnišče itd. se mora izvršiti takoj, da ne postanejo polzka, kar lahko povzroča vlaga, loščila ali olje za tla. Obložek tal in stopnišče mora biti varno pritrjen; razviti vogali preprog, robovi preprog, ki stoje od tal kvadrat in zgrnjeni deli preprog, ki bi lahko

Tudi oni se bore za Evropo:

To borbo niso vodili moslemi samo iz ljubezni do svoje domovine, marveč tudi z globokim notranjim prepričanjem, da doprinašajo s tem svoj delež za nov pravični red v novi Evropi in da je borba, ki jo vodijo, pravična. Führer je za nje poosebljenost te borbe, v kateri bo odločena dokončno tudi usoda njihove domovine.

In iz globoke zasidranosti svoje vere vedo, da pomeni boljševizem konec za vse, ki ne zapadejo docela tej blodnji.

Najbolj nazorno pa jim je pokazala v njihovi domovini kratkoročna vlada tolpe, kaj hočejo ti banditi. Če jih je potem zgrabila sveta jeza in so prisegli osveti tem, ki so prisilili v borbo proti njim lastne brate, da mnogokrat sina proti očetu, brata proti bratu, je ta splošna narodna vstaja razumljiva. In kot pripadniki legije 44 so ponosni, da so nemški vojaki. Njihov narod jim je nad vse. In da tega ohranijo, so prisegli, da ne bodo poprej odložili orožja, preden ne bo zavarovan obstoj naroda in njihova domovina dokončno osvobodena. Kajti za to se bori islam proti boljševizmu.

44-Kriegsbericht Stefan Rettig.

Bo svetu

Angleški tisk nadaljuje s kampanjo obkroževanja proti Španiji Franca. Posebno sovražne napade in neotesanosti si privoščijo pri tem londonski časopis »Cavalade«, ki se ne plaši na žaljiv način osramotiti državnega glavarja Španije. Časopis imenuje Franca političnega izsiljevalca, ki ga je treba odstraniti z njegovim režimom vred.

Vodja britanske živilske komisije v Avstraliji Banks Amery je po poročilu »Daily Expressa« namignil da bo morda potrebno še dalje znižati že itak pisle obroke mesa in presnega masla v Angliji.

Kakor poroča egiptovski časopis »El Itnein«, so se pred kratkim ustanovile komunistične stranke v Siriji in Libanonu.

Severnoameriški tednik »Colliers«, o čegar objektivnosti do Sovjetov pač ni dvoma, ugotavlja v nekem članku, da tiči po zanesljivih podatkih trenutno 10 do 12 milijonov ljudi Sovjetske Unije v koncentracijskih taboriščih.

Male gospodarske novice

Po poročilih iz Canberre je avstralska vlada napotila farmarje, naj bistveno povečajo proizvodnjo, da preprečijo znižanje obrokov v Veliki Britaniji.

Posebni poročevalci »Manchester Guardian« se bavi z živilskimi tiskami v južnoitalijanskim ozemljih in pripiše Angležem in Američanom vso krivdo, da so tam nastale take razmere.

Vlada Zedinjenih držav je bila prisiljena, izvesti nadaljnja ostra skrajšanja pri dodelitvah konserv, sadja in zelenjave civilnemu prebivalstvu. Po uradni objavi se znižajo obroki konserv in sadja za 43 odstotkov in pri dodelitvi zelenjave za 19 odstotkov.

Vesti iz Ljubljane in okolice

Ljubljanske novice. V Ljubljani je umrl profesor Franz Sucher; dolga leta je poučeval na učiteljsku. — Letošnja zima dopušča, da se lahko v Ljubljani nadaljujejo mnoga zidarska dela, kar sicer v zimskih mesecih ni mogoče; predvsem nadaljujejo delo pri stavbah, ki so bile začete v jeseni prejšnjega leta. — Zimska pomoč v Ljubljani je doslej nabrala devet milijonov lir, kar je vsakega precejšnja vsota. — Poštna okenca za znanke na ljubljanski glavni pošti oblega te dni stotine kupcev, ki kupujejo novo pretiskane znamke, posebno te po 10.— in 25.— lir. — Na pobudo predsednika generala Rupnika je zbirala šolska mladina začetkom februarja v Ljubljani staro železje, zbrali so ga nič manj kot 27 visoko obloženih tovornih avtomobilov; največjo množino so dobili v predmestju Egornja šiška. — Zo pospeševanje poljedelskega in gozdne gospodarstva v Ljubljanski pokrajini so ustanovili organizacijo, ki naj služi za temelj delu kmečkega prebivalstva in se deli v pokrajinsko, okrožno in občinsko kmetijsko zastopstvo. — 14. februarja se je vršil v dvorani Unions 5. sinfonični koncert pomnoženega orkestra ljubljanske radiodajne postaje. Predvajali so »Slovanske plesce« Antona Dvoraka pod vodstvom dirigenta Maria Stjanca. Dvorana je bila kot vedno razprodana. — Te dni se je vršil protikomunistični shod ljubljanskih srednjih šol, katerega je obiskalo preko 700 dijakov. Več govornikov je predavalo o nevarnosti komunizma. — V pokrajini Ljubljana je bila določena nova cena sladkorja in to na veliko 15,36 sir, na drobno pa 16,20 lir za 1 kg.

Pokojninske blagajne proste davkov

Po veljavnem pravu se z dokladami za pokojninske ali podporne blagajne podjetij, ki so oproščene družbenega davka (Körperschaftsteuer) ravna kot z obratnimi izdatki, ki se lahko odtegnejo, v kolikor ostanejo v primeren obsegu. Če ni davčne oprostitve, tvorijo take doklade po pravih obratnih izdatkih, ki se lahko odtegnejo samo v višini, v kakršni so odobrene doklade za delojemalce iz blagajne v istem gospodarskem letu. Kot primerne veljajo po pravilu take doklade, ki ne prekoračijo 20 odstotkov vsote mezde ali plače. Po nekem novem odloku Reichsfinanzministerja se bo do nadaljnjega ta odstotek znižal na 10 odstotkov. Nadaljnji pogoj za odtegnitev je ta, da se ne prekorači odmerjeno premoženje blagajne. Tudi to pojmovanje se bo z novim odlokom omejilo. Z na ta način izvedeno omejitvijo odtegljajev se naj omeji izostanek davkov in istočasno zagotovi stalnost in enakomernost obratnega starostnega zavarovanja.

'Zasluzek odpusčenega vojaka

V posameznih primerih se je zgodilo, da so mislili uslužbenci, ki so bili odpušteni iz vojaške službe, da morejo zahtevati od svojega obratovodje najmanj iste prejemke kot so jih imeli doslej pri vojaščini. V nekem odloku ugotavlja glavni poverjenik za uslužbence (Generalbevollmächtigter für den Arbeitseinsatz), da take zahteve iz vojne službe odpuščenih uslužbencev na višje dohodke, ki so jim pripadali med vojno službo, niso upravičene. Prav tako kot se ne oziroma vojna uprava na plačo, ki jih je poprej prejemal vpoklicani uslužbenec v obratu, se ne more odmeriti plača iz vojske odpusčenega uslužbenca po dohodkih, ki so mu pripadali med vojno službo. Tudi odpuščenim vojakom se odmerja plača po splošnih predpisih, ki veljajo za vse uslužbence.

Za naše gorenjske čebelarje

Že od nekdaj, kar pomni zgodovina, so bili prebivalci Gorenjske prijatelji in gojitelji pridnih čebelic, katere so z veseljem gojili, kajti plačevale so jim obilo vesa trudi in skrb zanje s sladkim medom in dragocnim voskom, ki je za cerkvene sveče neobhodno potreben. Tudi sedanjí prebivalci Gorenjske se še radi pečajo z rejo čebel, ki jim nudi tu pa tam marsikaj dobrička in nedolžnega veselja.

Sicer ni znano, kako so čebelarili naši pradedje v sedanjih krajih, gotovo je bil njihov način čebelarjenja prav preprost. Saj se dobi še sedaj sledovi starodavnega »ulja«, t. j. pokoncu postavljenega ali pa tudi ležečega drevesnega dupla. Po Istri in nekaterih dalmatinskih otokih čebelarijo preprosti kmetje še dandanes v prilično takih panjih, t. j. do 70 cm visokem pokončnem panju, ki je zbit iz štirih klanih desk, brez sliherne notranje opreme.

V dandanašnjem času, ko se vse modernizira, se je tudi naše čebelarstvo na Gorenjskem moderniziralo. Veliko naših čebelarjev se je oprijelo modernega čebelarjenja v tako imenovanih A.-Z. panjih. (Kratka A.-Z. panj pomeni Alberti-jev-Znideršičev panj.) Alberti je bil po narodnosti Nemec, po poklicu učitelj, Anton Znideršič, rojen Slovenec v Ilirski Bistrici, je na podlagi dobrih uspehov izumil moderni panj, katerega satnike je dobil po Gerstungovi meri. (Gerstung Ferdinand pastor v Ossmannstedtu v Nemčiji, okoli leta 1885.) A.-Z. panj si je po prvi svetovni vojni, ne le po Gorenjskem, pač pa vsem ozemljju Kranjske, Stajerske in še preko mej teh dežel osvojil skoraj ves čebelarski svet.

Ko se je A.-Z. panj izkazal za res nekaj dobrega, vsestransko preizkušene in vseh ozirov za naše čebelarske razmere Kranjske in Stajerske, ga je »Slovensko čebelarsko društvo« v Ljubljani proglasilo za svoj društveni panj; to čebelarsko društvo je imelo namreč v teh dveh deželah svoj delokrog. Poleg čebelarjenja v modernem A.-Z. panju se je čebelarilo še v kranjskem panju, ki so ga imenovali tudi Janšev panj. (Janše je znan gorenjski čebelar, ki se je s svojim čebelarskim znanjem povzpelo do čebelarskega učitelja v Wenu za časa cesarice Marije Terezije okoli l. 1770.)

V A.-Z. panju je premeščno, v kranjskem pa nepremeščno satje. Janšev panj (kranjski) ima le en prostor, dočim ima A.-Z. panj dosti večji prostor razdeljen v dva dela, zgornji je medij,

dali povod, da kdo pade, se morajo odstraniti; takej je treba tudi popraviti poškodovane obložke tal, čistice za čevlje in alčeno. Kadar se hranijo in spravijo vrstan predmeti vsake vrste, je treba skrbeti za to, da ni nihče ogrožen po predmetih, ki se prevrnejo ali padejo navzdol. Nevarne poglabitve se morajo zavarovati, da ne padejo ljudje v nje; v temne delovne prostore in mesta s takšnimi poglabitvami je vstop dovoljen samo z lučjo. Za opravo del pri oknih, odprtinah in slično se morajo storiti zadostni zaščitni ukrepi.

Zaščitite se tudi v rednem in poudarjenem

spodaj pa plodišče. Medišče je od plodišča ločeno z deščico, v kateri je matična rešetka, to je neke vrste mreža, skozi katero se lahko splazijo čebele-delačke, ki jih imenujemo kratko čebele, ne pa tudi troti in matice. Iz tega že moremo sklepati, da je zgornji prostor dostopen samo le čebelam za odlaganje medu (medišče), spodnji pa je določen za razvoj zaroda (plodišče). Matice zalega le v plodišču, tu se drže tudi trote in pretežna večina čebel, ki so v panju. Panj ima spredaj žrelo (izletnico), zadaj pa okenca in vrata. Tak bi bil površen popis A.-2. panja, naseljenega s čebelno družino.

V tem panju namestimo po devet pa tudi deset satov zgoraj in spodaj. Sati stoje na poprečnih železnih palicah, ali pa tudi na primerem lesenem nosilcu, spredaj in zadaj pa so naslonjeni na železne kvačice, da stoje pokonci in v enakih razdaljah drug od drugega. Vsi ali pa le posamezni sati se morejo vzeti iz panja, kar je velike vrednosti pri oprav-

ljanju čebel. Zato tudi pravimo, da je v A.-2. panju premično satje.

Se na eno vrlo moramo opozoriti, ki nam jo nudi A.-2. panj in njega sestav, t. j. prevajanje čebel v tem panju na pašo. Znano je, da na Gorenjskem narava malo kje nudi nepretrgano stalno pašo čebelam, pač pa so mnogi čebelarji primorani prepeljati čebele v drug kraj, kjer nudi narava čebelam obilo medu in cvetnega prahu. Za take prevoze na pašo je pa A.-2. panj kot za nalašč, pa bodisi da ga prevajamo z vozom, avtomobilom ali pa tudi z železnico, kajti njegov sestav nam omogoča, da lahko tudi med vožnjo nadzorujemo čebelne družine v njem.

V Janševem panju pa je satje nepremično. Sati so prilepljeni na strop panja. Čebelar v ta panj nima takega upogleda kot v A.-2. panj, zato je čebelarjenje v njem težje, saj v njem skoro ne moremo nič urejati ali pregledovati, kot to lahko igranje delamo v modernem A.-2. panju. Med gorenjskimi čebelarji je sicer še

več panjev raznih sistemov, vendar sta omenjena A.-2. panj in Janšev panj najvažnejša. V Janševem panju so izvažali našo čebelo domala po celotni svetovni pred prvo svetovno vojno. Pred sedanjo vojno je pa bil vpeljan poseben »eksperten panj«, za prevajanje čebel v daljnje kraje. »Eksperten panj« je precej nižji in ožji od A.-2. panja, vendar ima satnike A.-2. panja, (mere 41 x 26 cm), sedem po številu. Mnogi so se poprijeli eksportnega panja za splošno čebelarstvo, posebno kmečki čebelarji. Vse to dokazuje, da je nekakšno zelo cvetelo trgovina z čebelami pri nas. Saj je čebela, ki jo goje naši gorenjski čebelarji svetovno znana pod imenom »kranjska čebela ali kranjčica«, ki je med vsemi čebelami vrstami tudi najbolj pohlevna in krotka. Zavedati bi se morali naši gorenjski čebelarji važnosti čebelarstva, ne le v gospodarskem oziru kot takem, pač pa v oziru na prihodnost, ko se bodo po končani vojni uredile razmere med narodi, se bodo pričela obnavljati tudi čebelarstva, tedaj bodo

prišli zlati časi za naše gorenjske čebelarje, ko se bo obnovila čebelarska trgovina. Na to bi morali že sedaj misliti.

Ne smemo pa misliti, da je le naše čebelarstvo in le po prvi svetovni vojni skokoma napredovalo. Ne! Pač pa zasledimo prve pojave napredovanja na našem čebelarskem polju že pred 70 leti in sicer prav v Kärntnu. Ko se je pričel razvijati po svetu nov način čebelarjenja s panji s premičnim satjem, so se za take panje začeli najprej zanimati čebelarji naših izobraženejših krogov. Zupnik Janes Sumper v Skočidolu v Kärntnu je bil prvi, ki je leta 1862. Janšev panj ali kranjčica »mobiliziral«. Opremil ga je z devetimi podolžnimi polsatniki s trioglato zgornjo letvico. Panj je bil 71 cm dolg, 42 do 47 1/2 cm širok in 16 do 18 1/2 cm visok; imel je isto prostornino, kakor jo je določil Janša kranjčica kot enotno temu panju primerno mero. Omenjeni »mobilizirani kranjčice« so pripravljali in razširjali pod imenom »skočidolski panj«. (Dalej prihodnjic.)

AMTliche BEKANNTMACHUNGEN

Ausgabe von Spirituosen

Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgau Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains bekannt:

Anlässlich des Osterfestes 1944 werden im Reichsgau Kärnten und im Mießtal einschließlich Unterdrauburg an die über 18 Jahre alten Personen je 0,35 Liter Spirituosen ausgegeben. Zivil- und Kriegsgefangene sowie Juden und Polen sind von dieser Zuteilung ausgeschlossen. Die landwirtschaftlichen Selbstbrenner von Trinkbranntwein und die zu ihrem Haushalt gehörenden Personen können ebenfalls nicht in den Genuss dieser Zuteilung kommen. Zur Regelung des Bezuges der Spirituosen wird an die Bezugberechtigten ein Bezugsausweis ausgegeben. Dieser enthält einen Stammschnitt und einen Bestellabschnitt. Mit dem Bestellabschnitt müssen die Bezugberechtigten die Spirituosen bei einem zum Verkauf derselben befugten Kleinvertreter in der Zeit vom 28. 2. bis 11. 3. 1944 vorbestellen, wobei dieser gleichzeitig den Stammschnitt mit seinem Firmenstempel versieht. Die Bestellabschnitte sind seitens der Kleinvertreter zu 100 Stück gebündelt bis spätestens 15. 3. 1944 beim zuständigen Ernährungsamt, Abt. B. zwecks Ausstellung eines Bezugscheines A einzureichen, welcher dann unverzüglich an die Lieferfirma einzusenden ist. Die Ausgabe der Spirituosen an die Bezugberechtigten erfolgt im Laufe des Monats April 1944 und zwar gegen Abgabe des Stammschnittes. Die in Gemeinschaftsverpflegung stehenden Bezugberechtigten erhalten nicht den Bezugsausweis, sondern Bezugscheine B. Die Zweitschrift ist zur Vorbestellung und die Erstschrift zum Bezug der Spirituosen zu verwenden. Die Bezugberechtigten müssen die Spirituosen beim gleichen Kleinvertreter beziehen, bei welchem sie dieselben vorbestellt haben.

In Oberkärnten wird für diese Spirituosenzuteilung der zu betellende Personenkreis vom zuständigen Landrat bestimmt. Klagenfurt, den 18. Februar 1944.

Landesernährungsamt Kärnten

Ausgabe von Trockenpflaumen oder Walnüssen

Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgau Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains bekannt:

Anlässlich des Tages »Mutter und Kind« (22. Februar 1944) werden im Reichsgau Kärnten und im Mießtal einschließlich Unterdrauburg an die Kinder und Jugendlichen einschließlich der landwirtschaftlichen Selbstversorger von 0 bis 14 Jahren 125 Gramm Trockenpflaumen oder Walnüsse ausgegeben. Juden und Polen sind von dieser Zuteilung ausgeschlossen.

Zum Zweck des Bezuges der Trockenpflaumen oder Walnüsse erhalten die Bezugberechtigten Kinder und Jugendlichen von 0 bis 14 Jahren einen Bezugsausweis. Dieser enthält einen Stammschnitt und einen Bestellabschnitt. Mit dem Bestellabschnitt sind die Trockenpflaumen bzw. Walnüsse in der Zeit vom 28. Februar bis 11. März 1944 bei einem zum Verkauf solcher Früchte befugten Kleinvertreter vorzubestellen. Die Kleinvertreter trennen anlässlich der Vorbestellung den Bestellabschnitt ab und versehen gleichzeitig den Stammschnitt mit ihrem Firmenstempel. Die Bestellabschnitte reichen sie zu 100 Stück gebündelt bis spätestens 15. März 1944 bei ihrem zuständigen Ernährungsamt, Abt. B. zur Ausstellung eines Bezugscheines A ein, welchen sie dann unverzüglich einem Großvertreter zur Belieferung einsenden. Die Ausgabe der Ware an die Bezugberechtigten Kinder und Jugendlichen erfolgt im Laufe des Monats April 1944, und zwar gegen Abgabe des Stammschnittes. Die Bezugberechtigten müssen die Trockenpflaumen oder Walnüsse bei jenem Kleinvertreter beziehen, bei welchem sie dieselben vorbestellt haben.

In Oberkärnten wird für diese Zuteilung der zu betellende Personenkreis vom zuständigen Landrat bestimmt. Klagenfurt, den 17. Februar 1944.

Landesernährungsamt Kärnten

SCHUHFABRIKS- UND VERTRIEBSGESELLSCHAFT m.b.H.

Peko

NEUMARKTL

EIGENE VERKAUFSTELLEN IN: NEUMARKTL, ASSLING, RADMANNSDORF, VELDES, CILLI, MARBURG

Mali aplasi

Službo dobi

Kovaškega vajenca sprejemem, kateri ima veselje do kovaške in podkovaške obrti. Hrana in stanovanje v hiši. Alois Scheibal, kovač, Butsch 2, bei Stein. 5090-1

Hlapca in dekla za delo na polju in v hlevu se sprejme takoj. Draksler Michael, gostilna Labore, Wart-Krainburg. 2500-1

Iščem za takoj snažno žensko, ki bi mi gospodinjila. Ako ne za stalno, vsaj za nedoločen čas. Anton Oražen, Krainburg, Veldestrasse 25. 2550-1

Sprejme se takoj mizarški delovodja, dober kalkulant, če mogoče z izpitom, predložiti s prepisi izpričeval na K. B. Krainburg. 2522-1

Cevljar (mojster ali pomočnik) se išče, da bi vodil naprej popravilnico v Linzu a. Donau. Dopise pod »Volksdeutscher« na K. B. Krainburg pod št. 1521-1

Hlapci ali dekla za vsa poljska dela se sprejme. Ponudbe na naslov Johann Lap, Schwarzenndorf 17. 2544-3

Pošteno in marljivo kmetstvo dekle, staro 18 do 40 let, ki je vajeno živine in se razume na kuhinjo dobi v bližini Krainburga takoj stalno mesto. Prednost imajo tje, ki razumejo nekoliko nemško. Ponudbe na K. B. Krainburg pod »Dobra hiša« 2542-1

Službe išče

Službe išče 15-letna deklica, ki bi se rada izučila v trgovini z mešaniam blagom. Zna nekoliko nemščine. Najrajši Kreis Stein ali Krainburg. Ponudbe na K. B. Krainburg pod št. 2496-2

Deček, star 16 let, se želi izučiti kot »Kunstschler«. Ima eno leto »Meisterschule«. Najraje v okraju Stein. Ponudbe na K. B. Krainburg pod »Vajenec« 2525-2

Odda v najem

Kovačijo dam v najem! Johann Pretnar, Doslovitsch 2, P. Scheerawitz. 2502-3

Išče v najem

Opremljeno sobo po možnosti z uporabo štedilnika išče mlad zakonski par. Pisemne ponudbe na K. B. Krainburg. 2523-4

Prodaj

Prodaj brejo kravo. Gorjanz Johann, Seelandstrasse 90, Krainburg. 2506-6

Prodaj vrtni stroj do 9.15 mm, kompletni s pogonskim motorjem. Karl Kregar, mizar, St. Veit-Sawe. 2543-6

Prodaj 1000 kg dobre krme in 1000 kg slame. V zamenjavo nekaj gnoj. Pod šifro »St. Veit a. Sawe« pod K. B. Krainburg. 2539-6

Oljnat sliki, vredno 400 RM, zamenjam za fotoapar. Ponudbe na K. B. Krainburg pod »Lepa slika« 2524-6

Kupim

Išče se za nakup nekaj vagonov smrekovega, jelkovega, borovega lesa, 19, 24 in 26 mm, 8 do 17 cm, parafelno ali komično, iz žag ali trgovine v vseh kakovostnih razredih Visoka stopnja nujnosti! Ponudbe na Hans Traninger, Holz- und Handels-Klagenturt, Volkermarkter Straße, Bshndlerseztung 1083-7

Kupim otroški športni voziček Poizve se pri K. B. Krainburg pod 2551-7

Kupim dobro ohranjen klavir, pianino ali harmonium. Dopise na oglašni oddelk K. B. Krainburg pod »Sigurno plačilo« št. 5102-7

Menjam

Menjam plemensko svinjo s sedmimi mladiči za od pol leta do 2 let starega konja. Franz Jenko, Pevno, P. Laak a. d. Zaier. 2510-15

Elektromotor, 1/7 Ps 1400 obratov, 220 V zamenjam za motor 1 Ps 2600 obratov 220 V. Razliko doplačam. Ponudbe pod motor na K. B. Krainburg, št. 2538-15

Menjam kompletne smuči (205) in nizke črne čevlje št. 44 za gozdarice iste številke. Ponudbe na K. B. Krainburg pod 2540-15

Zamenjam konja za »kobiljo. Razliko doplačam. Scheje, št. 4. Post Komenda. 2535-15

Menjam kravo, 8 mesecev brejo, s telikom, za vola od 500 do 600 kg težkega. Naslov pri K. B. Krainburg pod 2549-15

Menjam film fotoapar. 4 x 6,50 za dober radio, po možnosti Volksempfänger. Naslov pri K. B. Krainburg pod značko »Nujno« 2547-15

Menjam nove usnjene damske čevlje z nizkimi petami, št. 38 proti takim št. 39. Ponudbe na K. B. Krainburg pod 2548-15

Menjam več vrednostnih reči za dobro ohranjen klavir, pianino ali harmonium. Cenjene dopise na K. B. Krainburg pod »Sigurno zamenjava« 5101-15

Zenitve

43 letna, želi spoznati gospoda, lepe visoke postave, plemenitega ponanjanja, ki bi ji bil zvest in ljubeč drug na poti življenja. Le resne ponudbe s sliko, ki se diskretno vrne na K. B. Krainburg pod »Prava sreča« št. 2503-21

Vdovec, star 45 let, z večjo državno pokojnino brez pravega gospodinjstva želi spoznati v svrhu takojšnje ženitve vdovo ali ločenko, staro 30 do 42 let; lastnice kakega posetra imajo prednost. Dopise poslati s sliko na K. B. Krainburg pod »Srečno ognjišče« št. 2501-21

Kariera gospodična ali vdova od 35 do 45 let bi bila pripravljena vstopiti kot gospodinja k obrtniku 50 let z dobro eksistenco v lepem kraju. Po sporazumu tudi takojšnja ženitev. Le resne ponudbe, če mogoče s sliko, katera se vrne. Tajnost zadržana. Dopise na K. B. Krainburg pod »Dobra obrt« 2541-21

Samec, popolnoma sam z lepim posestvom, mlad, išče gospodično ali vdovo do 30 let, v ljubezni zapeljane pridejo v vpoštev, katera poseduje hišo ali gotovino. Ponudbe s sliko poslati na K. B. Krainburg pod »Ženitev zasigurana« 2534-21

Kateri osamljen gospod, lepe, visoke postave, resen, nežno čuteč in blag značaj, želi biti 43 letni gospe iz Gorenjske ljubeč in zvest drug na poti življenja. Samo resne ponudbe poslati na K. B. Krainburg pod »Domače ognjišče« 5103-21

Fant, star dvaintrideset let, izobražen, v stalni službi želi poročiti dekle, staro od 25 do 28 let, prednost imajo majhne, močne. Tudi vdove niso izključene. Ponudbe na K. B. Krainburg pod »Takojšnja ženitev« 2521-21

Samec, 35 let, pismonoša, želi radi takojšnje ženitve znanja z gospodično, staro do 30 let. Le resne dopise s sliko, ki se vrne na K. B. Krainburg pod »Soliden« 2528-21

Obrtnik, star 40 let, se želi radi ženitve seznaniti z gospodično čiste preteklosti ter čedne zunanjosti v starosti do 36 let. Prednost imajo šivilje. Ponudbe s sliko, katera se diskretno vrne, poslati na K. B. Krainburg pod »Lepa bodočnost« 2527-21

Izgubljeno

Izgubil se je zlati fazan. Kdor kaj ve o njem, naj sporoči proti nagradi na ime B. Rangus, Jahngasse 5, Krainburg. 2490-22

Poštenega najditelja naprošam, da mi vrne zgubljeni denar, ki sem ga zgubil na prvem vlaku, ki pelje iz Stein v Krainburg do L. G. W. Vsota je 80 RM. Nana K. B. Krainburg pod 2537-22

Zgubila sem ročno torbico s Kennkarte in Volksbundkarte, ki se glasi na ime Maria Kimovec. Pošteni najditelj naj jo vrne na K. B. Krainburg pod 2536-22

Pozabljena je bila 17. II. v popoldanskem vlaku proti Asslingu med Zwischenwässern in Ratenndorf rjava usnjena aktovka z različno žel, legitimacijo in ca. 35 RM. Vrne naj se na Dolinar Marjan, Oberdorf 13 B. Ratenndorf, P. Laak a. Zaier. 2546-22

Dne 14. februarja 1944 let sem v popoldanskem vlaku proti Kamniku pozabila črn volnno plet. Ker je bila oseba, ki ga je odnesla opazovana, se prosi, da istega v izogib neprijetnosti odda proti primerni nagradi na naslov: Poldi Pavovec, Mannsburg 2, bei Stein, Oberkärnten. 5104-22

Razno

Prosim dotičnega gospoda iz Cillija in njegovo g. sorodnico, s katerima smo se vozili iz Münchena dne 29. januarja, da blagovolita javiti svoj naslov na K. B. pod šifro »Kovčeg — dobra nagrada« 2514-23

Gospodična, ki se je vozila s popoldanskim vlakom dne 11. II. iz Radmannsdorfa do Krainburga v modernem plašču brez pokrivala, črnolasa, srednje postave, se naproša, da pošlje svoj cenj. naslov na K. B. Krainburg pod šifro »Večkratni obiskovalec Krainburga« 2511-23

Našla se je manjša vsota denarja v Habichtgasse. Poizve se Falkendorf 115. 2533-23

Valčni mlin Helene in J. Klantschar, Dvorje 41 pri Zirklah je zopet v obratu. Melje redno in se cenj. prebivalstvu toplo priporoča. 2494-23

Našla se je ženska ročna torbica z večjo vsoto denarja. Naslov se izve pri K. B. Krainburg pod »Najdeno« 2520-23

Kochdienst in der Gemeinschafts-Küche

Viel Mühe und Fleiß steckt hinter der Leistung der tüchtigen Köchinnen, die nach ihrem Dienst oft auch noch zu Hause die Wäsche besorgen muß. Aber sie schaffen es, denn sie verstehen Hanks beim Waschen richtig auszunutzen. Wenn sie zum Dienst geht, läßt sie die Wäsche genügend lange in Hanks weichen. Gutes Durchstampfen der Wäsche nach gründlichem Einweichen ist heute die Waschregel aller herorts tüchtigen Frauen, die ihre Wäsche schon und dabei Wespulver und Kohle sparen

Erkältung zieht man sich leicht an, wenn man aus überheizten Zimmern ins Freie tritt. Daher die Wohnräume nicht überheizen und keine Kohle vergeuden. So vermeidet man Erkältung und beugt den häufig folgenden ersten Erkrankungen vor, auch wenn das wirkungsvolle Formmittel heute nicht immer zu haben ist. BAUER & COE - BERLIN.

S potrtim srcem naznanjamo vsem sorodnikom in znanem tužno vest, da je naš ljubljni sin in brat

Franz Kokalj

Soldat,

1. padel junaške smrti dne 28. I. 1944. na Vzhodu v 20. letu svoje mladosti.

Počiva daleč od svoje rodne zemlje, ki jo je nad vse ljubil.

Krainburg, v februarju 1944.

Zalujoci: oče Franz in mati Helene, Paula, Anna, Mila, sestre in brat Janko.

V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, znanem in prijateljem tužno vest, da je naša ljubljena sestra, teta in svakinja

Tončka Robič

v starosti 31. let umrla dne 29. I. 1944. v bolnici, Auschwiitz.

Priporočamo jo v blag spomin in molitev.

Kronau, 16. II. 1944.

Zalujoci: rodbina Golovkin in ostali sorodniki.

Globoko potrl javljamo žalostno vest, da je dne 9. t. m. ob 5. uri zjutraj preminul moj dobri soprog, zlati atek, stric, in brat gospod

Jože Vidmar

posestnik in trgovec,

Smrt ga je po kratki in mučni bolezni iztrgala iz naše srede v starosti 49. let. Njegovo truplo počiva na pokopališču v Valjevu, kar javljamo vsem prijateljem in znanem.

Valjevo, Neumarktl, Felstutz, Labach, v februarju 1944.

Globoko zalujoci: soproga s hčerkami.

Globoko pretreseni javljamo, da je bil naš ljubljni mož in oče, brat, stric in svak gospod

Anton Mosdek, trgovec,

dne 16. februarja 1944. po kratkem, težkem trpljenju odpoklican v boljše življenje.

Nepozabnega pokojnika smo v soboto 19. februarja 1944 ob 9 uri dop. v št. Vidu predali materi zemlji.

St. Veit a. d. Sawe, den 16. Feber 1944.

Globoko zalujoci:

Albina, žena, Tonček, sin, Aloisia, Rosa, Marija, Anna, sestre in vse ostalo sorodstvo.